Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	samlet og udgivet af S. Poulsen
Titel | Title:	Nytaarsgave : en Fortsættelse af Nytaarsgave for Damer
Bindbetegnelse | Volume Statement:	1807
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : P. Poulsen, 1800-1807

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°
1 1 52 0 8 00317 8
+REX

52-53

NYTAARSGAVE

1807

Samlet og udgivet
af
Hofboghandler Simon Poulsen

trykt hos Breinholm.

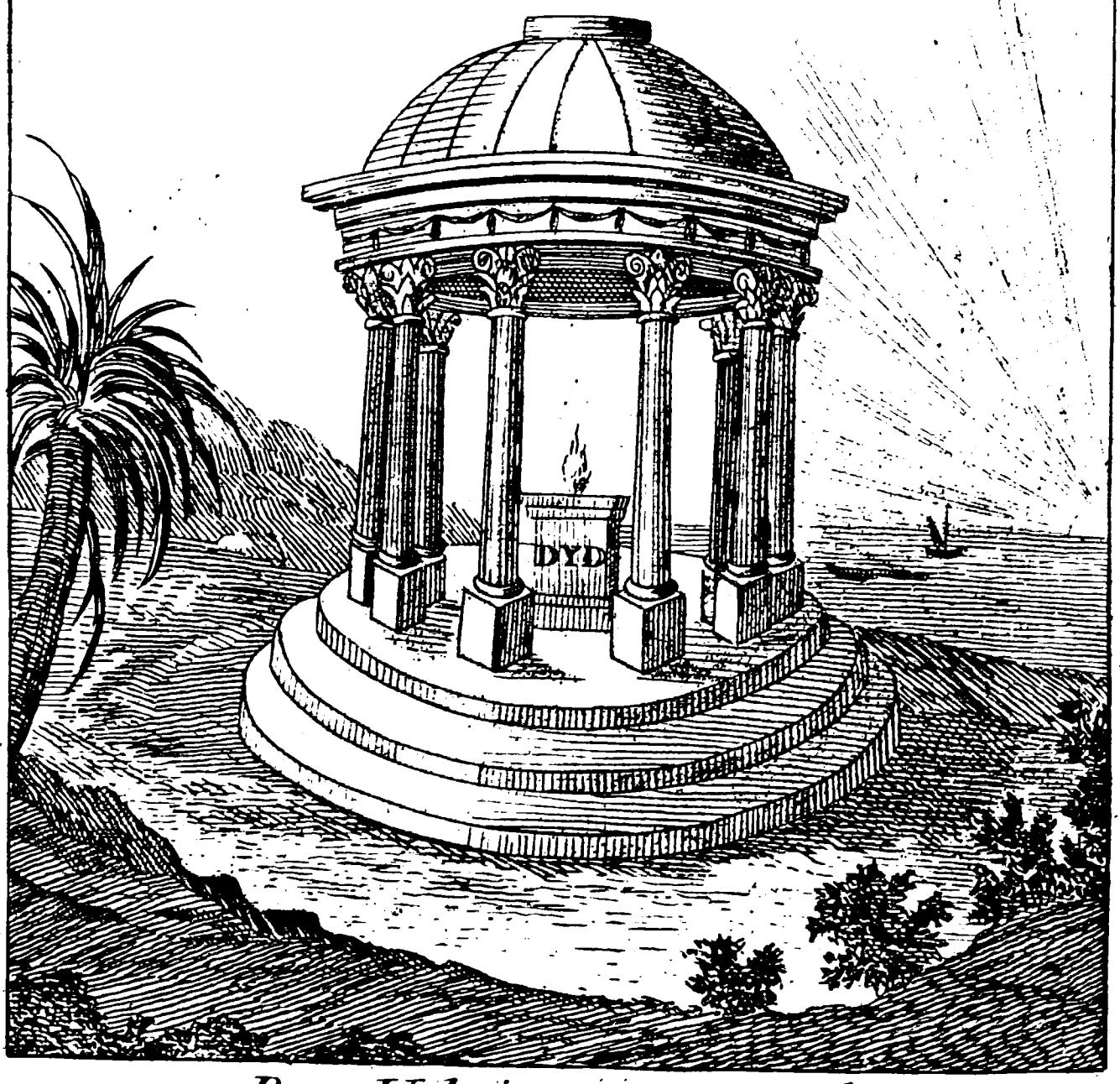

Paa Udgiverens Forlag.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Sang
ved Højtiden paa Flenstofte *)
den 3die Julii 1806.

Saa samles de Bønder med jublende Røst
ved signede Herremands Sæde;
vel Hundred og Hundred udaande kun Lyst,
og sprede taknemmelig Glæde.

1807. A

*) I Anledning af Hr. Chargé d' affaires Baron Carl Selby's Bryllup med Frøken Christiane Louise Falbe havde Frederiksgave og Flenstofte Godsers ædle Ejer, Hr. Agent Ryberg, foranstaltet et Skovbal ved Flenstofte, hvortil bemeldte Godsers samtlige unge Karle og Piger vare indbudne, og hvorved disse overlode sig til Glæden med en Hiertelighed, der overbyder alt Uotryk; og derved gave et saare glædeligt Skuespil for Bryllupsselskabet og Hr. Agentens Omgangsvenner af Egnen, hvilke bivaanede Festen.

De smile, de giekkes, de dandse i Qvel,
de Svende med Møerne trine;
og Alting er Gammen til Liv og til Sjel
i Fied, og i Ord, og i Mine.

"Hvad stander for Høitid ved Herremands
Gaard?"
— saa spørge vi Fruen den skjønne —
"Hvi færdes de Bønder, som hoppende Hjord,
"naar Vaaren udbreder sit Grønne?"

Og yndeligt mælder Frue Engelke bold:
"To Ædles Forening vi prise:
"Herr Carl haver kæmpet for Kjærligheds
Sold:
"Ham favner den væne Louise."

"De Fædre, de Mødre, de hædrede Par,
"er her ved den Høitid tilstede;
"de signe den Vagt, som forenet dem har,
"og dele den festlige Glæde."

Vi svare: Gud signe de samlede To,
Herr Carl og hans Frue den gjeve!
de elske i Fredens livsalige Ro,
og Sølvhaar dem sildigt omsvæve! —

Gud signe de Fædre, de Mødre, de Par,
hvem Pagten saa vel monn' behage!
Dem smile hans Himmel, saa reen og saa klar,
paa idel lyksalige Dage! —

Gud signe de Frænder, som bøde dem hid,
for her ved hans Alter at knæle!
Hans kjæreste Engel ledsage dem, blid,
mod Lønnen for dydige Sjæle! —

Gud signe — han har jo Velsignelser nok —
Enhver, som har Deel i den Gammen,
de Unge, de Gamle, den landlige Flok,
han signe dem Alle tilsammen!

Haste.

Til min Hustru.

Roligt mine Blikke see tilbage,
Gud skee lov! paa mange hundred Dage,
medens, Bedste, Du har deelt mit Navn,
og jeg var lykfalig i Din Favn.

For mit Syn i Fortids Slør fremtræder
mangen Stund, indviet stille Glæder,
mangt et Nu, da Himmel, Salighed
strømte rigt i vore Hjerter ned.

Vel med karrig Haand os Lykken favned',
vel af Livets Goder tit vi savned';
o! men, ved Samvittighedens Ro,
ganske Lidt er nok til glade To.

Vel ei Afkoms Leeg vort Øie møder:
Datters Uskyld ei ved Moders gløder,
Sønnen ei, i Faders tunge Spor,
drømmer sig, engang at vorde stor.

Ak! men Uskyld svømmer tit i Taarer:
Qval og Anger ei vor Datter saarer;
ei vor Søn fra Vuggen fik i Arv
sygelige Faders svage Marv.

Og naar os den større Scene kalder,
ei vor Afkoms værgeløse Alder,
ei de Livets kjære, stærke Baand
gjøre Kalken beesk i Dødens Haand.

Vel jeg, langt fra Kæmpefærd herneden,
lister mig saa jevnt mod Evigheden:
Døden tit et Broderkys mig gav,
og Du Arme græd ved aabne Grav.

Men den Gud, som ynkes over Taarer,
føl'de paa sit Hjerte Dine Taarer:
Graven bød han atter lukke sig,
ved din Side fro han satte mig.

Han, hvis Huld adspreder Veemods Taager,
over os, som over Alle, vaager;
og hvert Nag, vor Blindhed skjælver ved,
meder kun til vor Fuldkommenhed.

Stille hen ad Livets Strøm vi glide,
tillidsfulde, ved hinandens Side,
nøisomt nyde Skjebnens klare Dag,
uden Gru for Nattens Tordenbrag!

Al vor Stræben fælleds Lykke være,
fælleds Stolthed, den: at overbære,
fælleds Fryd: at sprede Glæder ud,
fælleds Øjemed: — at tækkes Gud!

Haand i Haand vi Pligten Offer yde!
Haand i Haand til Avind Trods vi byde!
Haand i Haand mod Dødens Lund vi gaae!
Haand i Haand vi for vor Dommer staae!

Haste.

Smaadigte.

1.

Arbejde og Leeg.

Arbejd' er Mynten, hvorfor os Himlen
hvert Gode tilvejer,
Arbejd' er Jordlivets Liv, Leeg er dets
mildere Død.

2.

Livet.

Lykkens spraglede Børn er Livets Prosa en
Gaade,
Ulykkens talrige Slægt ahner ej dets Poesie.

3.

Modgang.
En Charrade.

En trofast Ven jeg er, skjønt mørk og barsk,
Hvis Du paa Livets Vej mig stedse heel skal friste;
Men ønsker Du tilbunds at vorde karsk,
Da brug min første Deel bestandig til den sidste.

4.

Spørgsmaalet.

Hvad er Livet? en Gaade, hvis Nøgle ingen har fundet?
Eller et langt Epigram, som kun har Døden til Braad?

5.

Til mit Bibliothek.

Venlig Du qvæger min Sjæl med Aanden
af levende Døde;
Uden for Dig hvor jeg tit plages af Døde
med Liv!

6.

Skjebnen.

Bundne føder vor Skjebne os Alle frem
giennem Livet,
Mild, naar vi villige gaae, hvas, naar
vi stræbe imod.

7.

Trøsten.

Kjender Du Nogen, som sprang ud over
sin Skygge? hvi stræber
Du det Skyggeværk da, som Dig omrin-
ger, at flye.

8.

Taleren og Digteren.

Taleren fuer fra Jorden til Himlen og løf-
ter os med sig;
O! men i Digterens Favn fue vi Him-
melen selv.

9.

Fantasien.

Kloden i Venstre hun holder, i Højre to
Nøgler, hvormed Hun
lukker, i Solglands indsvøbt, Himmel
og Helvede op.

10.

Idealet.

Elskelig gjør Dig Naturen, ved Kunsten Du
vorder elskværdig;
Begges Forening først blev Himlens og
Jordens Triumf.

11.

Levnetsbeskrivelse.

Ludvig Camoens, som Helt Du misted'
et Øie, som Digter
Tabte Du Frihed og Held, Yndest og
Fædreneland;
O! men i Os Lusiadas skal Ines og
skal Adamastor
Flette Dit Minde den Krands, som Du
i Livet ej nød.

12.

Lyksalighed.

Tre Ting lyksalighed fordrer, Tilfredshed,
og Sundhed, og Velstand;
Hiin er den Elskedes Marv, disse dens
Stamme og Bark!

13.

Selvvenskab.

Er Du Dig selv det beste Selskab, da kald
Dig lyksalig!
O! men tie med Dit Held, hvis Du vil
nyde det heelt.

14.

Samtalen.

A. Hallunk! Du skjønner lidet paa den
Ære,
At jeg, Din Overmand, saa tit indbyder
Dig.
B. Patron! jeg først to Kunster ret maa
lære,
At glemme Uret, og at kjede mig.

15.

Paa en Kirkegaardsport.

Her i Dødens stille Have
Modnes Tiden til en Evighed.
Vandrer, her blandt disse Grave
Vinker Dig Dit første Hvilested.

16.

Et hverdags Symbolum.

At flye er — fejgt; at give efter — svagt;
Kun den er Mand, som kæmper uforsagt.

17.

Epiktet og Mark-Aurel.

Ønsker Du stoisk at leve, da øv Dig i Ud-
hold og Afhold,
Eller paa Keisermaneer skriv om Dig selv
til Dig selv.

18.

Den fælles Prøve.

Afklæd et Vers sin Rhytmus, og læg det en
Fremmed paa Tungen,
Skil det ved Stilling og Klang, hvis Du
vil veje dets Værd;
Afklæd en Stormand sit Smykke, og flyt
ham til fremmede Lande,
Skil ham ved Stilling og Rang, hvis
Du vil veje hans Værd.

19.

Lykke og Ulykke.

Lykken var med Jeanne d'Arc, og hun blev
tilbedt som en Helgen;
Lykken forlod Jeanne d'Arc, og hun blev
brændt som en Hex.

20.

I en Søns Stambog.

Tro paa Dyden, min Søn, hvis dydig
Du ønsker at være;
Tro paa Dig selv, hvis Din Dyd tiene
Dig skal til Dit Held!

21.

Til Selma.

Klag ei, at Skiebnen paa Dig veier,
Og at Din Lykke ei er heel;
Klag ikke, Selma, thi Du eier
Lyksalighedens beste Deel.
Du veed, at Du fortiener den;
Held den, som har sig selv til Ven!

G. H. Olsen.

Martsviolen.

Helliget C..... F.

Ein Veilchen in der Jugend der Natur.
Schlegels Shakespear.

Hellig staaer du her med sænkte Blikke,
Nattens Taarer paa din friske Kind;
Ak! det snevre Hjerte fatter ikke;
hulde Barn! dit fromme Sind.

Beskeden og bly
du blomstrer i Ly,
for Mængdens sjælløse Blik dig dølger;
sødduftende Smaa!
blandt de spæde Straa
skjuler du dig i de lysgrønne Bølger.

Med Stolthed og Haan,
uden Hierte og Aand,
Hverdags-Trællen forbi dig iler.
Han smiler kun huld
til det røde Guld,
bryder sig ei om dine Smile.

Derfor sænker du de fromme Blikke,
dølger Taaren paa din Kind.
Ak! du veed, han fatter ikke,
hulde Barn! dit fromme Sind.

O smiil da til mig,
og duft til mig,
dit Sprog kan sødt i mit Hjerte trænge.
Tæt op til mit Bryst
med barnlig Lyst
Lynger jeg dig i de gyldne Strenge.

Betydningsfuld, din Blomstersiæl jeg fatter:
En Blomst som du i Ungdomsvaar jeg kjendte,
En Blomst som du — o! ingen Kraft udfletter
det første Indtryk! — du som tændte
de første Længsler i mit Bryst, Naturens Datter!
Dig skjønne Blomst jeg disse Blomster fletter.

O du, mit Hiertes første Tryllerinde,
min Barndoms Freya! kjerlig søgte
jeg disse fromme Børn, mens Vaarens Vinde
med deres dugbesprængte Lokker spøgte,
hen til mit Bryst de dmt sig monne bøje —
Da stod Du for min Siæl — saa englehuld,
i Blomstgestalten stod du for mit Øie,
og — barnlig Længsel greb i Harpens Guld.

Stick.

Underkilden.

Som Kilden hist i dyben Muld
og merken Jord sig vinder,
jeg veed en Kilde underfuld,
som ud fra Hjertet rinder.

Du Pil'grim med den blege Kind
som drak dens Draaber milde,
Tak Gud med fromt og baralig Sind
for Hjertets Underkilde.

Den bolger sig saa hemmelig,
og risler let derinde,
fra Hjertet den forunderlig
kan Vej til Øjet finde.

Naar Livet sig bevæger vildt
i det oprørte Indre,
fra Øiet Kildens Strømme mildt
i klare Perler tindre.

I Øiets første Glimt af Lys
fremqvælder alt dens Nare,
og strømmer, til i Dødens Kys
det brister i en — Taare.

Stift.

Høsten.

Sapphisk Ode.

Atter kommer Høsten og kolde Dage,
Skoven gulnes, Taage i Dalen svæver,
Stormen vaagner, visnede Løv bedække
blottede Marker.

Ingen Rødme østlige Sol bebuder,
ingen Sange hilse dens matte Straaler,
intet Purpur glimrer i Vestens Skyer,
naar den neddaler.

Mørke Dage mørkere Dage varsle,
Duggens Perler vorde til sneehvid Frostrim.
Vaagnet Øie blinker og seer og undrer:
alt er det Vinter.

Saa farvel da grønnende Dal og Slette,
mørke Løvsal, Skulet for Elskovs Øyder,
svale Skygger, legende Vestenvinde,
yndige Nætter!

Til min Hytte iler jeg nu modfalden.
Lille Blomst, du Levning af Vaarens Glæde,
fly mit Øie, ene du Savnets Smerte
hos mig forøger!

Dog — min Siæl du prise Naturens Love;
du vel savner Glæden i hvide Marker,
men i Hytten skal den paa ny opvaagne.
Trøst du dig atter.

Mine Guder: Skaldmøen, Haabet, Søvnen!
eders Skjød tilbyde mig nye Glæder;
staae mig bi, da trodser jeg rolig Nordens
hvinende Storme.

Dagen skal mig Skaldmøens Sang forædle,
Søvnens Nektar Øieblikks Natter skjænke,
Haabets Drømme tryllende mig forkorte
Foraarets Venten!

Schønberg.

Paa en Faders Fødselsdag.

(I hans Børns Navn.)

R Tilsmiil vor Sang, Du Dydens Ven!
R Dens Jubel Dig skal offret være;
d bør, dybt fra Hjertet lyder den:
R Dit Hjerte lyder den til Ære.
Vi see Din Gang til Staters Gavn,
den Pligt Dig bød, saa skjønt at træde:
vi synge kun Dit Fadernavn:
beløn vor Sang med Faderglæde!

R Naar gavnlig Daad henriver Dig,
a og præger Alvor i Dit Øje;
n naar Syslers Tal optaarner sig,
s da ære vi Din ædle Møje;

men naar Du, efter lange Dag,
Dig, mødig, fro iblandt os hviler?
vi signe Hvilens Klokkeslag,
og takke Gud, fordi Du smiler.

Du lystes ei, i Kongeborg
at myrde Tid ved malte Blade:
Du glemmer Dag og Daad og Sorg,
naar blot os Børn Du skuer glade;
og, Held os, Ædle! ved Dit Bryst
kan ingen Kummer Dine trykke:
at elske Dig, er Pligt og Lyst;
af Dig at elskes, Meer, end Lykke.

O Fader, see, hvor Haand i Haand,
den Dag, som gav os Dig, vi møde!
See, Takken flammer i vor Aand;
men Ordet paa vor Læbe døde.
O! kunde vi dog takke ret,
og læse Glæden i Dit Øie!
Vi ligne Dig! Saa er det let,
da lønnes Du for Huld og Møie.

Dig signe Gud, mens end Du staaer
i Manddoms Kraft ved Fredriks Side!
Dig signe Gud med Sølverhaar,
som Daad, ej Sorg, har malt saa hvide!
Din fierne Alder signe han!
Seent modnes Du til Evigheden!
Og, end fra Lønnens Fødeland,
» Fader, sign os Børn herneden!

Haste.

Ved
Enkefrue Riisbrichs Jordefærd.

Hver, som Dyd og Sjæleadel hylder,
Hver, som føler Qvindens høie Værd,
Der en Moders tunge Pligt opfylder,
Ønskte jeg ved denne Jordefærd.

Hun, hvis Støv vi tavse her ledsage
Til den stille, fredelige Grav,
Var i alle sine Levedage
Huuslig, from og vennehuld og brav.

Derfor fik Hun og et Ereminde,
Himlens Engle maatte glædes ved:
Heltens ømme Taarer saae de rinde —
Sønnen græd ved Hendes Hvilested.

V. K. Hjort.

Fantasie til Ida.

(I et Exemplar af mine Digte.)

Har du ei stundom fornummet i Aftenens hellige Stille,
Naar i Lunden du sad, fra det Fjerne en vemodsfuld Røst?
Da var det min. Ak Ida! nu eensom jeg vandrer
I den hellige Bøgskov, den kun hører mit Qvad. —
Sølverfløret Maanen sig hæver, den seer mine Taarer,
Fordum saae den mig glad, da, Elskte, du end var mig nær.

Ida da fra mig du drog, en Rose til Minde du rakte
Mig; men ahned' du ei, at Blomster henvisne saa snart? —
Ja den er visnet! kun Tornen jeg haver tilbage,
Sorgfuld stirrer jeg hen paa dens halvisnede Liig.
Ida! hvo veed? om ei snart, med Sorgens hellige Taarer
Du vil væde den Blomst, som vist du strøer paa min Grav!
Stundom du ynded' den unge Sanger, slyng om hans Lyra,
Naar den toner ei meer, Kiermindens den venlige Krands.

N. Fürst.

Frederiksdal.

Jo rivedrò sovente
Le amene piagge, o Nice!
Dove vivea felice
Quando vivea conte.

Metastasie.

Tusinde Gestalter møde
Niet fra dets Morgenrøde,
Paa vor Ungdoms Himmel gløder
Mindets lyse Stjernehær.
Liig Midnattens klare Maane,
de en hellig Afglands laane,
førend Livets Flammer daane
ned i Vestens Purpurskjær.

Ja de svundne Dage lever,
for det indre Blik sig hæver
hvad der svandt, — og Mindet bæver
zittrende i Skialdens Sang.
Elskovs høie, søde Drømme
i hans vaade Blikke svømme,
barnli Fryd og Veemod strømme
fra hans Bryst i Harpens Klang.

Store, højtidsfulde Scene
under disse gamle Grene,
som saa kjærlig sig forene
til et helligt Tempelhall!
Venligt glimte Mindets Luer
gjennem dine dunkle Buer;
henrykt jeg dig atter skuer,
himmelskjønne Fred'riksdal!

Her, hvor Aaen tæt sig slynger
om din Barm — hvor Fuglen gynger
i de grønne Løv, og synger
for sin unge, fromme Brud,

her omdufted', luun' og trygge,
Foraarsblomsterne min Lykke,
Elskovs Rose i din Skygge
folded' sødt sit Purpur ud.

Hist i Lundens Skjød saa rolig,
løvomhvelvet og fortrolig
landlig Ukylds lave Bolig,
Elskovs høje Tempel, laae,
vilde Roser det omskygged',
under gjæstfri Tag betrygget
Svalen altid Rede bygged'
under mosbegroete Straa.

O! her var det — hvor du lærte
Elskovs første kielne Smerte;
hvor du første gang, mit Hjerte,
banked' af en ukjendt Trang;
Ja her er det — end du finder
overalt de fromme Minder;
og din Ungdoms Fryd oprinder
som en Drøm i Harpens Klang.

Stick.

Brødrene.

En peruviansk Fortælling.

Ikke langt fra Quito's venlige Kyster fremvorde, liig tvende ranke Almetræer, som broderlig omslynge hinanden, Telasko og Kusko; — uadskilte som Børn' — nøie forbundne som Ynglinger, var intet at ligne imod deres ømme Broderkjærlighed. Da deres Fader første gang tog dem med til Quito, for at indvie dem til deres Gud, tilsvore de hinanden i Solens Tempel evig Brodertroskab, og denne Eed holdt de, om ogsaa Prøvelser truede at gjøre dem vaklende.

Du elskværdige— endskjøndt udannede lille Nation — Din Uskyld og blide Charakter talede højt til ethvert følende Hjerte! Hvi maatte din ædle Eenfoldighed, som gjorde dig lykkelig, besmittes af skjændig Pengegjærrighed; hvi maatte din skjønne fredelige Stat blive et Rov for den nedrigste Egennytte?

Liig tvende unge Løver fægtede disse Brødre i Slaget mod deres spanske Bødler; Kusko, ømmere og yngre end Broderen, kom stærk i Knibe, Telasko dækkede ham med sit Skjold, og fægtede som en Rasende; fuld af Saar sank han ned. Kusko, uskadt, bragde sin elskede Befrier i Sikkerhed, plejede ham med ømmeste Omsorg, og havde den Glæde at see sin Broder sund og stærk paa ny. Men ak, de vare Fanger! Fortvivlet syntes deres Tilstand dem. — Telasko, modig og fast, med en skyldfri Sjæls stolte Be-

vidsthed, bar standhaftigere sin Ulykke, end den svagere Kusko. Da man bragde dem ombord paa et spansk Skib, styrtede denne sig ud i Floden, for ved sin Færdighed i Svømmen at undgaae sit Fangenskab. Hans Broder forsømde ikke et Øieblik for at følge ham. Alt troede de sig fri, thi ingen vovede at indhente dem. Fast slyngede om hinanden, kæmpede de modigen mod Bølgerne, efter Frihed stræbte deres ganske Sjæl — men endnu skulde den ikke blive dem til Deel. Et andet spansk Skib havde udsendt en Baad, denne tog dem op, og bragde dem til det Skib, hvorfra den var udsendt. Vel vare de nu atter Fanger, men dog uadskilte, og, saa inderlig forbundne som de vare, følde de sig ikke ganske ulykkelig. Ofte sagde dog Telasko til sin Broder: Hvorfor, Kusko, hvorfor druknede vi ikke, istedenfor atter at berøves vor Frihed? — Vist nok svarede da sørgmodig den yngre Broder. — Imidlertid fandt de

begge en Trøst ved Synet af en indtagende Peruvianerinde; ogsaa hun blev slæbet med som Fange, ogsaa hun truedes med den sørgeligste Skjæbne. Saa deilig, som uskyldig og sædelig, forenede hun sig søsterlig med begge sine Landsmænd.

Som uskyldige Lam, naar de flede paa en Flok Ulve, søgde disse stakkels Peruvianere Beskyttelse og Trøst hos hinanden; med rørende søsterlig Tilbøjelighed hang Narine, saa hed den unge Peruvianerinde, ved begge de ædle Brødre. Endnu var hendes unge Hjerte ukjendt med Kiærlighedens Følelser, og begge Brødre vare hende lige kjære. Naar Telasko's store, ædle Aand, hans urokkelige Mod i Farer, hans Højmodighed og Selvsornægtelse, hans sværmeriske Kjærlighed for den yngre Broder, henrev hende til den inderligste Beundring — saa interesserede Kusko hende ikke mindre ved hans elskværdige Egenska-

ser; hans hele Liv var Kjærlighed, inderlig, sig ganske opofrende Kjærlighed; saaledes elskede han sin Broder, saaledes elskede han den yndefulde Søster Marine. Venskabsbaandet imellem disse tre ulykkelige Fanger blev paa Skibet saa fast knyttet, at de besluttede, at det paa deres sørgelige Bestemmelsessted ikke skulde opløses, det maatte koste, hvad det koste vilde. Efter en temmelig lang Seilads ankom de endelig til en spansk Kolonie. Her begyndte deres Lidelser ved Skilsmissen; Arbeide og haard Behandling var deres Lod om Dagen; men hver Nat bestemde de et Sted i Skoven, hvor de til bestemt Time vilde møde. Her saae de ofte hinanden, forglemde i nogle Øjeblikke deres Lidelser, og vare lykkelige i stille Følelse af deres Uskyld og Venskab.

Ofte fortælde Marine sin Barndoms søde Glæder, ofte foresang hun dem sin Yndlingssang, der lod saaledes:

I Hjemmets søde Egne
Var jeg saa sjælefro,
Naturen allevegne
Som Barn jeg fulgde tro.

Tidt jeg paa Klippetoppe,
Bag morke Skove, steg,
Dig, stolte Hav, deroppe
Udspeide vilde jeg!

Eengang i Taage bruser
Dets høje Drøn om mig;
Sorg Moders Hierte knuser,
Hun blev ulykkelig.

Et Skib med Fjender sejler
Hen til vort Ejland nu,
Og Ven, og Møe, og Bejler,
Og Mødre græde nu.

I mørke Klippehuler
Sig vore Landsmænd ned,
For silde næsten, skjuler
For Vold og Grusomhed.

Den kiærligste blandt Mødre
Forlade skulde jeg!
Syg laae hun der; I Brødre,
Hvor kunde jeg det? Nej!

Mig fra vor Hytte førde
De Grumme bort med sig;
Ej Moders Graad dem rørde,
De spotte Bøn og Skrig.

I frække Røverarme
Jeg laae der, næsten død.
Min Moder skreg: Forbarme!
Forgjeves Klagen lød.

Jeg vaagner, Moder! sagde,
Det var mit første Ord,
Og, Under! nu man bragde
Her Eder og ombord.

I hørde mine Klager,
Min Kummer føler her;
Erkjendtligt Hjerte tager
Til Løn, det Eders er.

Ja, det vil altid staae søsterlig varmt for Eder, udbrød hun og brast i Taarer, slyngende begge Armé om deres Hals — thi I ere mig nu meer end Moder og Søstre; Brødre havde jeg aldrig, men I ere mig Brødre og Beskyttere, Eder kan jeg have Tillid til, I vare, og ere endnu i Nøden mine Skytsengle. Naar jeg om Dagen er nær ved at bukke under ved mit moisommelige Arbeide; naar mit Mod begynder at synke: saa tænker jeg, at ogsaa

I maae udholde Heardhed og Mejsommelighed — og ved denne Tanke synes mit Dagværk mig lettere.

Er min Sjæl ofte fuld af mørk Uvillie mod disse stolte Spaniers Ranesyge, Gierrighed og Misundelse — lutter Fejl, som ere vort Folk ubekjendte — da tænker jeg paa alle Eders Dyder, og disse formaae endog, nogenlunde at udsone mig med Spaniernes Fejl; thi de ere, efter min Følelse, virkelig langt ulykkeligere end vi.

Saa talede Narine, og den kjære Pige blev efterhaanden begge Brødre uundværlig; intet Øieblik kunde de være uden hende, — det vil sige: deres Tanker vare under deres Arbeide sysselsatte med hende, og brød Natten ind, og deres trædske Vogtere sov, da skyndte enhver af dem sig, for at komme først til Narine; men den ene sagde ikke den anden noget om sine Følelser.

Brødre! I som troe, fast og urokkeligen at elske hinanden, — Søstre! I som troe, alene at leve for hinanden — o værer paa eders Post, thi Telasko og Kusko kunde fortie hinanden en Hemmelighed — de, hvis inderligste Broderbaand ved mange Slags Farer, var engere sammenknyttet; de, hvis høistulykkalige Tilstand stedse maatte knytte det endnu fastere: de kunde . . . dog — nej, Telasko havde Mod, at rive Bindselet fra Narines Øjne, for at bevare sig Broderen.

Allerede nogle gange havde Kusko indfundet sig først paa det aftalte Sted, havde ventet paa sin Narine, og kom hun da fremsvævende, saa gik han hende hastig imøde; i sorgmodig Samtale forfejlede de det aftalte Sted, kom ufrivillig længere bort derfra, tænkde ikke paa Broderen — og sagde Narine da ofte: "vi maa opsøge Telasko, jeg savner altid noget, naar en af eder

er borte;" da var det allerede for sildigt. Kom Telasko, og fandt dem ikke, saa vendte han sorgfuld tilbage, i den Mening, at enhver af dem var bleven hindret fra at møde; thi Mistanke og Iversyge var langt fra Telasko's store Sjæl.

Vel elskede han Narine; dette følde han ved en forhen ukjendt Uro, dog elskede han stedse Broderen høiere, og denne syntes nu at kunne undvære ham. Det mærkede Telasko, og det kunde han ikke udholde; hans Sjæl var i en ubeskrivelig Kamp, en rædsom Uro rasede i hans Inderste — med Broderen maatte han tale alene, for ham maatte han opdage sit Hjertes Qvaler.

Imidlertid var Kusko ikke lykkeligere i sin Kjærlighed; som en fortærende Flamme havde den bespændt ham. Dog alt for frygtsom for sin Broder — alt for tilbageholden, til at aabenbare sin Qval for den

elskede Gjenstand, bar han, dobbelt tung, sin Lidelses Vægt; da den Tanke desuden qvælde ham, at han ved sin Tavshed forsaae sig mod sin Broder, og d g havde han ikke Kraft nok til ved en aabenhjertig Bekjendelse at skaffe sit Hjerte Luft. Ak han vidste ikke selv, hvad han gjorde. Han elskede første gang, og hans hele Tilværelse aandede Kiærlighed.

Marines Gemytstilstand var af de tre den roligste; hende vare Brødrene, saa syntes hun — lige kjære. Vel sympathiserede Kusko's blidere Charakter mere med hendes, men for den ældre Broders høje Aand bøjede den qvindelige Sjæl sig dybt; hans Alvorlighed kunde vel for et Øjeblik indgyde hende Frygt, men denne forvandlede sig til Tillid og Fortrolighed, naar hun mærkede, at hendes barnlige Kiærtegn formaaede at mildne denne Alvorlighed.

En Aften — det var paa en qvalm Sommernat — laae Telasko under Skyggen af et Kokostræe nærved en Havemuur, som Narine maatte stige over. Tvende Dage havde han ikke seet hende — ikke seet Broderen, med Forsæt ikke opsøgt dem. Nedsynket i sorgelige Tanker laae han der — Natten var gyselig — rædselsvangre sorte Skyer hang tunge ned fra Horizonten, og fjern Torden bebudede et heftigt Uvejr. Telasko, udmattet af Kummer og Arbeide, faldt i en let Slummer; et heftigt Tordenslag vakde ham — "O!" udbrød han, "dette Oprør i Naturen stemmer ganske med min ulykkelige Sindsforfatning — men min Beslutning er allerede fattet for to Dage siden; Kusko skal høre den, og han maa billige den."

Han stod op for at søge ham, da han i samme Øieblik hørde Narines Stemme,

som raabde med halvlydelig Tone: Kusko! Kusko! Hun var klavret op paa Muren for at see, om Uværet var snart forbi, at hun, naar hendes Spaniere vare komne til Ro, kunde ile hen til de trofaste Brødre; en Lynstraale viste hende en af dem i Nærheden, dog kunde hun ikke ret kjende, hvilken af dem det var — Narine! svarede Telasko, i det han nærmede sig hende, du kalder paa min Broder, jeg har, desværre! ikke seet ham i to Dage. — "O er det dig, gode Telasko," svarede den elskværdige Pige i den inderligste Tone, "du frygter ikke for dette græsselige Uvær, naar du er i Nærheden af din Narine. Men hvor er din Broder? o, at ingen af de frygtelige Slag havde rammet ham! denne Tanke kommer mig til at gyse!" — "Beroligе dig, hulde Pige," svarede Telasko, "vor Gud vil beskierme ham; kom og lad mig hielpe dig ned, vi ville opsøge ham!" — "Nei, Telasko,

sagde Narine, først maa jeg see om mine Spaniere sove; thi skræksomme, vækkes de af den dundrende Torden. Men snart kommer jeg igjen." — Nedsjunken i stille Eftertænkning gik Telasko hen til deres Samlingssted. — Glad udbrød han: "hun elsker min Broder, ham vil hun vælge." Uvejret var forbi, det var snart Morgen, og dog kom Narine ikke; da syntes det ham, som han hørte sin Broders Stemme i en liden Afstand, han skjulde sig bag et Træ, og hørde ham synge:

Paa skovklædte Høje,
I Buskenes Læ,
Min Pige jeg søger,
Og hende maa see.

Kom, hulde Veninde,
Din Kusko er her,
Og Uglen den flygter,
Og Morgen er nær!

Soel om mine Dage
Kom, glæd Du min Sjæl;
Din trofaste Kusko
Er Kummerens Træl.

Men Dagenes Møje
Er let ham og sød,
Faaer han kun om Natten
Et Blund i dit Skiød.

O, tøv ikke længer,
O vær mig dog nær!
Du Hulde, Du Elskte,
Din Kusko er her!

"Ha! Kusko!" raabde Telasko, idet han kom frem fra Træet, "har jeg nu tillistet mig din Hemmelighed? — O vi fejlede begge — thi begge elskede vi Pigen, og fortaug det for hinanden. — Men Kusko, du elsker Narine meer end din Broder!" — "Nej Telasko," sagde Kusko, med sorg-

modig Stemme, det troer jeg ikke, det kan ikke være; men jeg elsker hende ubeskrivelig."

"Har du tilstaaet hende din Kierlighed?" spurgde den ældre Broder, "elsker hun dig?" — "Ak nej, Telasko," sagde Kusko, "hendes Ulykke, hendes ganske lige Forhold imod os begge, giør mig frygtsom."

"Hør, Kusko," sagde Telasko, "vi ere Brødre, intet skal adskille os, heller ikke nogen Pige . . . Narine vælge en af os til sin Ægtefælle, og den elskede Broders Lykke være da den andens Erstatning — "O Telasko, dig vil hun vælge," sagde i en veemodig Tone den yngre Broder. "Dig maa hun vælge, thi du er ædlere, bedre, end jeg. . . . Og da vil Kusko snart døe af Græmmelse." — "Nei, det vil du ikke, min Broder," gav Telasko til Svar; "men Narine maa vælge; og fæt, hun vilde ikke vælge,

men blev ved at spille Giæk med os, da, Kusko! da maa hun døe!"

"Broder, for Guds Skyld, hvilken gyselig Tanke!" udbrød Kusko i Forskrækkelsens Tone. "O Telasko! lad mig døe; tag du hende, og skaan hendes Liv!"

"Hun vil vælge, Kusko," sagde den ældre Broder, "og det blive da, hvilken af os det vil; men min Beslutning er fast, den har kostet mig Kamp og Taarer: en af os maa hun vælge, eller denne Dolk, som jeg her bærer skjult hos mig."

Ved Synet af Dolken blev Kusko bleg, thi han kjendte sin Broder, følde nok ogsaa hans Grundes Vægt; men Handlingen syntes ham grusom og samvittighedsløs; vel tykkedes ham, hvad ham selv angik, det ligesaa skrækkeligt at see hende i Broderens Arme, som at see hende død.

Marine indfandt sig ikke denne Nat, fordi ikke alene Uværet holdt hendes Spaniere vaagne, men ogsaa Frygten for den sig nærmende Fiende. Med glad Henrykkelse havde Marine erfaret, at en stor Hær af hendes Folkefærd nærmede sig; hun havde benyttet den øvrige Deel af Natten til at indhente nøiere Kundskab herom, for at give begge Brødre Underretning, og at flygte med dem til deres Landsmænd. Alt lykkedes hende efter Ønske. O! hvor bævede hendes Hjerte af Glæde, naar hun tænkde, at hun skulde være den første, som overbragde de elskede Brødre denne Efterretning.

Neppe stod Solen i fuld Glands over Bjerget, da Marine, beslælet af Frihedens glade Følelse, og med det faste Forsæt, aldrig at vende tilbage, steg ned af Havemuren; snart var hun langt nok borte, for ikke mere at kunne høres; med lydelig Stemme kaldte hun: Kusko! Telasko! Da Brø-

drene endnu ikke lode sig see, udbrød hun i følgende Sang:

Hulde Frihed! Fryd i Livet,
Hæld os, Du blev os giengivet!
Frihed Slavelænken bryder,
Og vor Sang om Frihed lyder,
Straale, Guden gav os den.

Neppe havde hun endt dette Vers, før begge Brødre, hver fra sin Side, næsten paa eengang kom hende imøde. — De ahnede endnu intet om, at Lykken nærmede sig med. — Mørk Alvor laae i Telasko's Træk, og en Vemods-Skye hang over den yngre Broders Pande, men ved Synet af Narine blev noget adspredt.

"Brødre!" sagde Narine i blid, frygtsom Tone, "kiære Brødre, hvor forandrede I ere! Hidtil kom I mig imøde med glad Henrykkelse, trykde mig broderlig til det

trofaste Bryst — og i Dag — du Telasko, seer saa frygtelig alvorlig ud, dit Hjekast gior mig bange; og du, ømme Kusko! i dine Øine finder jeg Spor af fældte Taarer! — O sig mig, hvad det betyder?— I tier? Har I en Hemmelighed for eders Narine, eders Søster?"

"Narine!" begyndte nu Telasko i en mild Tone, "vi have en alvorlig Sag at aabenbare dig, — en Sag, hvorpaa vort Livs Lykke beroer. — Du veed, hvad vi vare, og endnu ere, hinanden som Brødre! — men en fremmed Følelse har, som en dræbende Gift, indsneget sig i vor Barm. — Narine, vi elske dig begge — ubeskrivelig elske vi dig; vi ønske begge at eje dig, og dog kan du kun blive Ægtefælle for een af begge Brødre. — Nu dyrebare, elskede Narine, vælg en af os, hvis det er sandt, hvad du saa ofte bevidnede os, at vi ere dig kiære. — O vælg, huldе Pige, og red den broderlige — Kjæro

ighed, der hidtil, som en klar-Flamme, blussede op mod vor straalende Gud. — Du kan vedligeholde denne skiønne Flamme, Broderkiærligheden, — i vor Barm, eller for evig slukke den; — og det bør ikke — maa ikke skee — jeg har Mod nok, til at forhindre det. Skrækkelig var Kampen, men den er vundet, for at bevare mig Broderen. Vælg, Narine, een af begge Brødre, eller — denne Dolk." — Her sank han næsten afmægtig ned ved hendes Fødder, han kunde ikke frembringe eet Ord mere. Stum og bleg stod Narine der, rystet i sit Inderste. — Men Kusko's Tilstand var paa det skrækkeligste; dette saae Broderen, han hialp ham op, greb ham under Armen, og, idet han lagde Narines Haand i hans og saae op mod Himlen, sagde han i den inderligste Tone: "O red dig, red Broderen, og vælg; vi give dig en halv Times Betænkningstid." — Da Narine saae sig alene, brast hun i Taarer. "O Te-

lasko," sagde hun i klagende Tone, "var dette Kjærlighedens Sprog? Disse Trusler, denne Dolk! — Arme Hjerte, du slaaer heftigt.—Er det Glæde? — er det Frygt for Staalet, som skal aabne mig Dødens Porte? Hvad har jeg at frygte? jeg har jo fattet min Beslutning. Beslutning! "gjentog hun ved sig selv. — "Forkastet er han alt saa den store Mand, fordi han talede Sandhed, der kostede ham saa megen Kamp! — Men, Kusko, den venlige, blide Kusko! — Arme Hjerte! hvi slaaer du saa stærkt?" —

Som den frygtsomme Fugleunge, der førstegang løfter Vingerne, uvis paa hvilken af de to nærmeste Grene den tør vove sig; saaledes gik det Narine. Sig selv ubevidst elskede hun den ømme Kusko, men Broderens høje Aand havde fængslet hende; umuligt syntes det hende, at vælge en af dem, og at krænke den anden. "Nu velan,, udbrød hun endelig, "jeg vælger Dolken! —

Hvad er Livet, i Sammenligning med at døe for den Elskedes Haand? Ja, Dolken! jeg vil være fri; for hans Haand vil jeg døe . . . Døe! Skælv ikke, arme Hjerte, for det blege Billede. Jil i hans Arme, inden den lykkelige Beslutning vakler."

Hun gik, for at opsøge Brødrene, medens disse kom tilbage fra den modsatte Side, og mødte ikke Marine.

"Hvor er hun henne? raabde Telasko ganske forundret. "Forlode vi hende ikke under Skyggen af dette Træe? Kusko, hvad tænker du herom? Hun flyer for Dolken, da hun ikke vil vælge, og nu ikke længere kan drive Giekkerie med os. — Seer du nu, min Broder, hvor nødvendigt dette Skridt var, for at give os Lys, og for igien at erholde vor Rolighed. Kom, lad os undflye; Friheden vinker!"

"Uden Narine?" sagde i veemodig Tone den bedrøvede Kusko. "Aftør disse Taarer, elskede Broder," sagde Telasko med en mild Stemme; "thi de flyde for en Uværdig; Narine er vendt tilbage til hendes Spaniere; kom Kusko, du har din Broder, lad os skynde os bort herfra!" —

I det samme traadte Narine, som en Forklaret, imellem begge Brødre. — Beskæmmet slog Telasko Øjnene ned, og traadte nogle Skridt tilbage. Imidlertid greb Kusko den elskede Piges Haand, og udbrød med Glæde: "Narine, griber jeg endnu engang denne Haand? trykker jeg endnu eengang eet Kys paa disse glødende Læber?" Veemodig betragtede Narine ham, og hendes Hoved sank, grædende, ned paa hendes Barm. — "Vi maae skilles fra hverandre, Kusko; Narine, maa bort!" "Hvad vil det vel sige", sagde hun med fast

Tone, om Narine ikke mere er til? Hvo søger de Dugdraaber, som Guddommens Straale har drukket? Min Død skal være, som mit Liv var; du vilde ellers ikke give mig den. ... O hvor takker jeg ikke Guderne for dette Endeligt! — — Jeg døer, og redder eder; thi hvor findes Brødre, der ligne eder; og hvo den Piae, som kunde vælge blandt eder, foretrakke den ene, og forkaste den anden?... Nej, jeg kan ikke vælge!" — "Du kan ikke vælge?" sagde den ældre Broder med mørk Mine, idet han nærmede sig hende. —

"Nej, Telasko, jeg kan ikke. — Stil mig for en Ret af Jomfruer, lad mig afmale for dem eders følelsesfulde Hierter, og naar nogen da er istand til at afgiøre, hvem hun helst gav sit Hierte, den faste, alvorlige Telasko, eller hans ommere Broder, da vil jeg ogsaa vælge." — Du bedrager os, Narine," sagde Telasko med et mørkt

Blik, "hvad endnu aldrig fandt Sted, skulde her være muligt! du elske os begge to lige høit!" — "Jeg bedrage eder!" afbrød hun ham. "Du miskjender din Narine; ... men ofte lære Mænd først seent at sætte Priis paa Konens eller Pigens Værd, medens vi strax føle Mandens, og forstaae tilbørlig at vurdere ham. ... Sæt endog, at jeg ikke elskede eder begge lige høit, som du vil paastaae, Telasko; saa kan jeg dog ikke bestemme mig, da jeg altid maatte krænke en af eder." — "Du vil altsaa hellere forstøde begge!" svarede den alvorlige Telasko. "O, Narine! jeg skulde næsten troe, at du elskede en Spanier" — "Ogsaa dette tilgiver jeg dig, strænge Telasko, da du ellers er saa ædel," og, idet hun med en Heltindes Mod traadte imellem dem, og greb deres Hænder, sagde hun med fast Tone: "Ja, Brødre! Elskede! Jeg har valgt Dolken!"

En Gysen kom over Brødrene, stumme stirrede de paa Pigen.

"I maae leve," blev hun ved, "Mænd, som I ere, vilde savnes for Verden: og hvor ubetydeligt er ikke mit Liv!"

"Grød ikke, Kusko, og du, Telasko, dig vil jeg bortkysse Folderne af din Pande, hvor Mistanken endnu stedse viser sig! — Kan mit Blod ikke formilde dig?" — Med stivt Blik paa Jorden, i stum Fortvivlelse, stode de begge, snarere døde end levende.

"O" blev hun ved efter en liden Pause — "jeg seer det, I vil ikke forglemme eders Narine, naar I vende tilbage til eders Fadreland; og vende tilbage vil I, thi vore Brødre staae bevæbnede bag hine Bjerge, og jeg kom, for at bringe eder dette glade Budskab. — Naar I nu komme tilbage, saa bringer min Moder denne Perlesnor,

til Tegn paa min Frihed, og reiser en Gravhøi paa Fædrelandets Grund til min Ammindelse."

Telasko's Mod sank, han bønfaldt Guderne, enten om Kraft til sin Beslutnings Udførelse, eller om Redning for Pigen — Taarer styrtede fra hans Øine.

"Jeg er stolt af disse Taarer, thi Telasko har grædt for mig," sagde Narine, og med en smertefuld Bevægelse omfavnede hun den yngre Broder, hvis Tilstand endnu var langt beklagelsesværdigere. "Græm dig ikke saa meget, min Kusko," blev hun grædende ved, "du har en Broder, som er dig mere, end jeg. Brødre! o omfavner endnu engang hinanden, inden jeg skilles fra eder! Saaledes — evig saaledes!" Efter denne Omfavnelse sank Kusko ved Narines Fødder, og hans taarefulde Blik bønfaldt om Medlidenhed, om

Forandring i hendes Beslutning. Imidlertid trak Telasko Dolken med krampagtig Bevægelse, og udbrød i Fortvivlelse: "O, at du havde været mig bestemt! . . . Dog ufortøvet til Handling."

Ikke saasnart saae Narine Dolken i Telasko's Haand, før hun styrtede ned for ham, og udbrød: "Tilsted mig en Bøn, Telasko, den Døendes Bøn." — "Den er mig hellig," svarede den ældre Broder i mild Tone.

"Nu saa giv Kusko Dolken, lad mig døe for hans Haand!" —

"For hans Haand vilde du hellere døe, Narine?" — svarede Telasko.

"Ja, kiære Telasko — Døden vil da blive mig sødere," og en Taare sneg sig af Øjet.

Nu loste Telaskos mørke Blik sig op i Munterhed, og, idet han nogle Øjeblik

betragter hende, nærmer han sig hende, løfter hende op, og lægger hende med disse Ord i sin Broders Arme: "Lev for ham!"

De tvende Lykkeliges Forundring, deres stumme Henrykkelse, sagde mere end Ord.

"Lev for ham," blev Telasko ved; "fulde Dødsskræk først afpresse dig denne lette Tilstaaelse. Ak! Narine, du agter mig høit! — Tag hende, Broder, hun være din, dig elsker hun; thi fra mine Hænder ringeagtede hun Døden. — Peru's Gud! jeg takker dig, med Taarer takker jeg dig!"

Narine og Kusko styrtede ned for den store, ædle Broder, dog Ord kunde de ikke finde til at takke ham, men han forstod Udtrykket i deres taaresulde Blikke, segnede ned ved Siden af dem, og omfavnede

dem inderlig i stum Følelse. Derpaa reiste han dem hastig op. "Kom," udbrød han, "afsted, bag hinę Bjerge blomstrer os Friheden imøde, jeg tilkæmper eder den, eller døer."

"Kommer, lykkelige! — Mennesker, som I, maae være fri; hist, hist paa Fædre-landets Jordbund blomstrer Frihed og Lykke."

Hymenæ.

Mel. Vær du vort Selskabs Skytsgudinde.

Lyd omt vor Sang til vor Veninde,
Som Ungdomsglæder til os bandt.
Sit Hjertes Løn, som ædel Qvinde,
I trofast Kjærlighed hun fandt.
Thi synge vi ved festlig Dands:
"Hil Dig med Hymens Ærekrands!"

Du, Gode! bærer den med Hæder;
Ved Dig den Glands og Ynde faaer;
Og Dig indvier den til Glæder
I Huuslighedens skjønne Vaar.
Thi synge vi ved festlig Dands:
"Hil Dig med Hymens Ærekrands!"

Til sneehvid Alder den Dig pryde!
Dig gjøre den paa Glæder rig!
O! det vor hele Kreds skal fryde,
Naar Du er glad og lykkelig.
Pluk Roserne paa Hymens Vei!
Nyd Livets Held og glem os ej!

V. K. Hjort.

Høstsang.

O Gud! du saae vort Hjerte bløde
Af Frygt for mislig Vext og Trang,
Der Landets Haab, vor Agers Grøde,
Blev truet haardt af Aarets Gang.
Om Høst vi sørgede paa ny
Ved Styrteregn af højen Skye.

Men du os ej i Nød forlader,
Du Himlens Herre! Jordens Gud!
End naar du revser, er du Fader,
Du deler Sorg med Viisdom ud;
Og uforskyldt din Godhed er
Mod alle dine Mennesker.

Thi synge vi dig Lov og Ære
For Høsten, du os gav i Aar.
O lad din Prøvelse os lære,
At i din Haand vor Velfærd staaer,
Saa vi af Hjertet takke dig,
Som styrer Alting viselig.

Lad os nu Høstens Gaver nytte,
O Gud! med glad og skjønsom Aand.
Lad fælleds Tarv os sammenknytte
Ved Broderkjærlighedens Baand;
Giv Nøisomhed ved dagligt Brød!
Giv Kraft og Haab i Sorg og Nød!

B. K. Hjort.

Paa min Broders Fødselsdag.

Lad Throner hensmuldre, og Slægter forgaae;
Sandt Venskab i Liv og i Død skal bestaae!
Lad Sværdene klirre fra Syd. og til Nord,
Sandt Venskab dog finder en Krog til sit Bord!

Lad Avind sig tumle paa kryds og paa tvers;
Sandt Venskab sig trøster med Viin og med Vers!
Lad Skæbnen i Vrede forsølve vort Haar;
Sandt Venskab forgylder de Nøjsommes Kaar.

Sandt Venskab, min Broder, Dig ønsker i dag
Alt, hvad der kan skienke et hæderligt Mag;
Gid længe du leve blandt Venner tilfreds,
Saa klinker af Hjertet enhver i vor Kreds.

G. H. Olsen.

Vennesang
ved N. Gjerstings Afrejse fra Kjøbenhavn.

Her samles vi glade i vennehuldt Chor,
Og signe en reisende Broder,
Som, skiøndt vi ham saae i hans feireste Flor,
I Venskab dog kjendte ei Moder.

Som Barnet en Tærning henruller i Leg,
Saa ruller os Skiæbnen den bolde;
Er Tærningen ægte i Malm og i Præg,
Den Prøvelse let vi udholde.

I Sorg og i Glæde Dit Hjerte vi saae
At nære sin rolige Flamme;
Thi vandt Du og Venner, dem Præget stod paa:
I Livet og Døden de samme.

Fem vare de Glædskabs, de Vennelags Aar,
Vi saae Dig iblandt os at vandre;
Gid femfold Du vorde ved heldige Kaar,
Til Savnet optæller fem andre!

Naturret, Pandekter, og Landslov Du her
Saa troligen ofred' Din Møje;
Dig Landlivet nu, og en Psyche især
Ved Mindet om Venner fornøje!

Saa klinke vi frejdig en Skaal for vor Ven,
Hver fylde sit Glas indtil Randen!
Gid ofte vi samles som Venner igjen,
Og aldrig vi svige hinanden!!!

G. H. Olsen.

Ved

Mad. H. B. M. Baumanns Grav.

Haard er Dødens Kamp, og synlig Kummer
om den snart Fuldendtes Leje staaer;
men et Nu — da falder venlig Slummer,
naar vor Time slaaer.

Moderhjertet brast; det blide Øie
lukked' sig: hun sov i Elskes Favn:
ak! hun kjøbte nys for Qval og Møje
dyrt sit Modernavn.

Frembeds Ynde saae vi hende smykke;
stille Dyd velsigned hendes Fred:
Alt i hendes Vennekreds var Lykke,
Alt i hende: Fred.

Mand, Du græder ved Din Tabtes Hvile:
græd! Hun var Din beste Taare værd;
men erkjend, med Fart vi heden ile:
takket er vor Færd.

Ædle Søstre, I, hvis Hjerter bløde
af en sjelden Søster-Kjærlighed!
mindes, Fred omsmiler Den, som døde,
Guds og Himlens Fred!

Skabning, naar dit matte Blik sig taber
i den Nat, hvor Dødens Tempel staaer,
husk: dig sattes Maalet af din Skaber;
husk: til ham du gaaer!

Ak! i Livet blomstrer sjelden Glæde,
den ej lønlig Kummer blandes i;
men, naar bag dets Grændseskjel vi træde,
er al Sorg forbi.

Hisset — føl det Qvinde, Mand og Pige! —
hisset ængstes ingen Ædels Hu:
derfor mod den Ubegribelige
murrer ikke nu!

Hele Livets arme Haandfuld Dage
kun om Evighed et Varsel er:
freidigt giennem Fryd og Sorg vi drage
mod vort Fristed der!

Stille! — Han der signer, naar han saarer,
leder frem af Kiærlighed hvert Bud;
han beregner alle Sines Taarer:
Fader er den Gud.

Haste.

Barndomsminde.

Ensom vandrer jeg her i Nattens den festlige Stille,
Mens den gyldene Luth toner veemodige Sang.
Tiden har hyllet i Glemsel de svundene blidere Dage,
Mindets smilende Drøm løfter det hellige Slør.
Salige Fryd! min Barndom atter jeg skuer,
Længselfuld dvæler min Sjæl ved den hensvundene Tid.

Roser jeg fandt paa min Vej, af Glæde
svulmed' mit Hjerte,
Og om hvert mine Trin slyngede Uskyld sin
Krands.
Sorgfri i Lunden jeg gik og hørte Smaa-
fuglene synge,
Mens den rødmende Sol dadled' bag vest-
lige Høj.
O! da saa inderlig varm mod Himlen
sig hæved' mit Hjerte,
Blussende knæled' jeg ned for den skjønne
Natur.
Dalen hørte min Sang, den lød fra de
barnlige Læber.
Løst fra jordiske Baand svæved' mod Him-
len min Aand,
Gud jeg skued' i Blomsten, i Blomsten min
Andagt jeg læste,
Mens den milde Sefyr spøgte om barnli-
ge Lok.
Naar ved Aften jeg saae paa Himlens
mørkhvælvede Bue

Nattens tindrende Lys funkle i tusindfold
Glands:
O! da tændte dens Straale en ukjendt
Ild i mit Hjerte,
Zittrende knæled' jeg ned, aned' mig nær-
mere Gud.
Skabningens Lovsang jeg hørte i Sfærens
harmoniske Samklang,
Og i Lovets Susen hørte jeg Englernes
Rost. —
Salige Tid, du er svunden! gjennem Taa-
rer dit Minde jeg skuer,
Og dens smilende Krands slynger om Har-
pen sig mildt.
Mulm omgiver min Vej, dog, som en
blinkende Stjerne,
Haab om et bedre Liv tryller mit sorg-
fulde Bryst.
End med barnlig Fryd ved Naturens for-
tryllende Scener
Dvæler min Sjel, svinger mod Himlen
sig op.

End med sin Blomsterarm mig Fantasien
omslynger,
Og i dens venlige Favn glemmer jeg jor-
diske Sorg.
Den skal lede mit Blik hen i en skjønnere
Fremtid,
Thi kun ved Gravens Bred slukkes dens
hellige Blus.

N. Fürst.

Da Danmarks Lovise reiste.

Du drager bort. Saa glider venlig Stjerne,
Hvis blide Skin vi engang glædtes ved,
Ak! altfor snart henud i Rummets Fjerne,
For at tilsmile bedre Verd'ner Fred.

O! Alles Ønsker, Alles Hierter drage
Med Dig, Lovise! thi til ædel Daad
Indviedes enhver af Dine Dage,
Dit Liv var udbredt Held og standser Graad.

Ei Glimmer blendede Dit sikkre Øie;
Indvortes Værd var ene Værd for Dig;
Din Vandel var en Straale fra det Høie,
Som lyser, fryder og gjør lykkelig.

Men Straalens Glands ej stedse kan forsvinde:
Den, længe savnet, kommer dog igjen.
Saa haabe vi Din Gjenkomst her, Fyrstinde!
Det Haab er Trøst, i det Du drager hen.

J. N. Schou.

Det Hellige og Helligste.

a.)

Hvad er Helligt? Det, hvis Baand mange Sjæle forener;
Bandt det end ligesaa svagt, som Sivet binder en Krands.

b.)

Hvad er det Helligste? Det, som Aanderne, nu og for evig,
Stedse dybere følt, stedse end stærkere binder.

J. N. Schou.

Ridder Ebbesen.

I Waldemars Tid var en Ridder saa bold,
Paa Nørreriis havde han hjemme,
Han kastede Ploven, greb Sværdet og Skjold,
Og hug, saa det var at fornemme.

Og vel har den Ridder fortjent sig hvert Qvad,
Som Skjaldene spille hans Minde;
Blandt Oldtidens hele ærværdige Rad
Ej Braga en større kan finde.

Fra Holsteen kom Gerhard den Store herind,
Da Waldemar end var umyndig,
Til Myndlingens Throne stod Voldsmandens Sind,
I Rænker og Slagten saa kyndig.

Thi brændende Byer, dødrallende Skrig,
Forkyndte hans blodige Bane;
Hans Telte stod spilet paa skjændede Liig,
I Borgenes Gruus stod hans Fane.

Men vee ham, da var der en Ridder saa bold,
Paa Nørretiis havde han hiemme,
I Landets Nød greb han til Sværd og til Skjold,
Og hug, saa det var at fornemme.

"Den Røver skal falde" — saa svær han ved Gud,
"Var end denne min sidste blandt Dage!"
Hans Løsen var Frihed! og saa drog han ud
Med to Snese Svende i Plade.

Ja, vel har den Ridder fortjent sig hvert Ovad,
Som Skjaldene spille hans Minde;
Blandt Oldtidens hele ærværdige Rad
Ej Braga en større kan finde.

Thi her var det Ridderen hug alt saa hold
Sit Sværd i den Kulledes Side,
Da slynged' sig ømt om hans blodige Skjold
Tre himmelske Lillier hvide.

Og derfor — Christ signe den Dannemand,
Som kiøbte vor Frihed i Døden;
Gud skienke dig altid en Engel som han,
O Danmark! naar du er i Nøden.

Og derfor — skal Bægrene skumme til
Rand,
Og Skjaldenes Strengeleg tone
Til Ebbesens Minde, den Dannemand,
Som hugged' en Voldsmand fra Throne.

Stick.

Sandsigeren,

eller

To og Et Halvthundrede Spaadomme for unge Fruentimmere, til hver Uge i Aaret 1807.

1.

Du vil fritte mig ud om den tilstundende Tid, kjære Delia, og Du forøder saa ubekymret den nærværende. Lær først at giøre rigtig Brug af denne, og da skal jeg aabenbare Dig det Tilkommende.

2.

Erkjendtlighed er en skiøn Dyd, Erkjendtlighed mod din Velgiører er Pligt. Har du

opfyldt denne Pligt? har du inderligen takket dem, som du i det forbigangne Aar skyldte al Beskjermelse og Forsvar? — Nej? — — Saa gaae ind i dit Kammer, og luk din Dør i. Jeg vil vente, til du kommer tilbage, og da vil jeg sige Dig Din Skiæbne.

3.

Snukke Jomfru! af din Skabers Haand erholdt du blomstrende Sundhed. Hver Sygdom skiller Dig ved en Deel af den, og denne erstattes sielden, og sædvanlig aldrig. Hvi forøder du din Sundhed saa ligegyldig, og med saa stor Jilfærdighed? Hvi svækker du Maven ved den megen Theedrikken? dine Nerver ved umaadelig Dandsen? Agter du ikke paa min Advarsel, saa skal du allerede i dine beste Aar zittrende vakle omkring ved Staven, og vorde et advarende Exempel for den opvoxende Ungdom.

4.

Ja, kiære Pige, ogsaa af Kaffekoppen forstaaer jeg at sandsige! Held Kaffeen af, ryst Koppen, og du skal høre forunderlige Ting — Ah, sex, otte Kopper om Dagen ere aabenbar for meget! Vil du blive sund igjen, skal Roser paa ny blomstre paa dine blege Kinder, maa du kun drikke een, i det højeste to smaae Kopper om Dagen. Men vil du følge en Prophets Raad, saa lad godt Øl og Brød være din Frokost. Dette styrker din svage Mave, som Kaffeens bedøvende Olie har fordærvet.

5.

Ja Emilie! Din Tunge er spids, og ligner Slangens, der ved sin Hvislen forjager de Spadserende ud af en Have. Saa mange Veninder havde du, og dine Dage henflød saa behageligen i Omgang med dem. De flye dig nu, de afskye nu dit Selskab. Kan du ikke gjette

Aarsagen? De frygte din forgiftede Tunge, som saarer enhver, og ofte, for at give Dine Forestillinger en snorrig Vending, leger Du med Sandheden, som med en Viste.

6.

Gud betale dig tusindfold, gode Pige, for hvad din milde Haand i Løndom rækker den Arme! „Hvad du gior imod dem, det gior du imod mig!“ Saa talede den guddommelige Prophet, og ingen af hans Ord falde til Jorden.

7.

Salomon har Ret, naar han siger: Jeg vil hellere boe imellem Løver og Drager, end være til Huse hos en ond Qvinde. Intet vanzirer en Jomfrues Ansigt værre, end heftig Vrede, Raserie og Hævnesyge. Og hvad nytter da den evige Skiælden, den evige Kivagtighed? Pigerne agte det ikke, og Tienerne spotte derover. Advar derfor alle

dine Veninder for denne Fejl, og vogt dig selv vel for, at du ikke begaaer den.

8.

Du staaer sildig op! ofte først Klokken ni eller ti! To Timer henbringer du til Pyntning, to ved Spisebordet, og de øvrige med dine Veninder. Hvad Tid bliver tilovers for dig?.. Ingen! — Naar du stedse intet vil foretage Dig, saa kan jeg intet forudsige Dig.

9.

Ah, hvilke skjønne Hænder, saa fine, saa bløde som Silke! I Gaar saae jeg en Bondepige i Haanden — hvor stor en Forskjel imellem din og hendes! Den var forbrændt af Solen, haarde Knuder skjulde Lineamenterne, og gjorde min Kunst til Fuskerie. Endelig kyssede jeg den dog, denne stygge Haand. Pigen havde i sex Aar ved den forsør-

get en syg Moder, og forsikkrede saa oprigtig, at hun vilde pleje hende til hendes Død. Tør jeg ogsaa kysse din hvide, blød Haand?

10.

Tøv lidt' Amalie! Før jeg kan sandsige, maa jeg iforvejen tale med din Strikkekurv. Kom frem, kiære Strømpe, du er endnu ganske liden, først i Tilblivelse; hvor gammel er du vel? — Jeg er alt sex Uger gammel! — Sex Uger? Da er din Skaberinde meget langsom! — Ja, hun har andre Sysler, hun maa den hele Dag . . . . . dog jeg tør ikke sladre; ellers bliver jeg, som saamange af mine Forgængere, kastet hen i en Krog, og maa forgaae ufuldendt — — Naa! Naa! Pigebarn! riv ikke din Haand saa hastig fra mig, jeg vilde just nu straffe den lede Strømpe for sin Usandhed.

11.

O, nei, Dig vil jeg ikke spaae! du fører dræbende Gift allevegne med dig! — Gift? umuligt! — — Desværre alt for sandt! Din Skjødehund hviler stedse i dine Arme, æder af dit Fad, sover i din Seng. Og ligger ikke i enhver Hund en skjult Spire til Galenskab, til den skrækkeligste Gift? Hvor let udvikler den sig ikke! Symptomerne af denne græsselige Udvikling ere ofte neppe kjendelige. Muligt, at den nu allerede er fuldbragt, at din Yndling, idet den taknemlig denne Morgen slikkede din Haand, indviede dig til den frygteligste, skrækkeligste Død.

12.

Ak! vor Jomfru er en herlig, en god Pige! Hun fornærmer intet Menneske, kommer neppe en Hund for nær! Saa snakkede Pi-

gerne i Kiøkkenet, da de, til Takkelse for mine Spaadomme, gav mig en god Suppe til Frokost. Jeg var ret nysgjerrig efter at see dig i Haanden; men desværre deres Dom finder jeg ikke bekræftet. Skal jeg tale oprigtig? — — Du er en ødslende Pige! Dine Forældre anbetroede dig Kiøkkenet, og du lader alt komme an paa Pigerne. For god, er ikke god! De rose dig kun, for de kan stiæle, uden nogen Hindring.

13.

Du er syg! Dine Forældre haabe forgjeves, at Lægemidler skal styrke dig; thi, mellem os sagt, du føler Kiærlighedens første Symptomer, og disse bringe sædvanlig en Hjertefeber med sig. Men, kjere Barn, en saadan Feber er ofte meget farlig, snigende, langsomt dræbende. Vær klog, vær forsigtig! Prøv, inden du vælger! Aabne dit Hjerte for din gode Moder, for din elskede

Fader! Følg hurtig deres Raad, thi længere hen, skal du ikke kunne følge det.

14.

Han lever! Han kommer! Han vender tilbage! Tro eller uro? Hvad vilde du gjøre, om det sidste traf ind?... Fortvivle? døe? — — Da var du en stor Daare! Der gives jo flere af den mandlige Slægt; og at han var din Kjerlighed uværdig, det har han jo tilfulde viist.

15.

Du har Ret: En Kanefart er en uskyldig Fornøjelse; men du har Uret i, at du smaaknurrer mod dine Forældre over, at de dennegang aldeles ikke vil tillade dig denne Fornøjelse. Vælg dig for Fremtiden en Ledsager, som ikke sætter dig i ondt Rygte, og du skal finde dem søjeligere!

16.

Hvor længe var du i Kirken? — Vel ikke længe, men man kan ogsaa bede hiemme, og i London. Jeg hader de Skinhellige, som kun offentlige løfte deres Øine mod Himlen, og synde hemmeligen. Og jeg holder just heller ikke saa synderlig af en Pige, som kommer sjelden i Herrens Huus, og som hjemme endnu sjeldnere erindrer sig ham.

17.

Du er — tag mig det ikke ilde op — en lille, barnagtig Pige! Du kives med Skaberen over, at Kulden er saa vedholdende, og at denne Kulde har paaført dig en stærk Snue. Men det er din Pligt, at skikke dig i Tiden! Hvorfor vandrer du omkring paa Gaderne i tynde, lette Klæder, og bedækker din Barm blot med gjennemsigtigt Flor? Straffen følger altid Overmod i Hælene.

18.

Lad Folk snakke, hulde Jomfru! Ondskab blottes, snart eller seent. En god Samvittighed er en blød Hovedpude.

19.

Nej, gode Pige, du er ikke karrig, du er sparsom, og Sparsomhed er en herlig Dyd Held den Mand, som din Haand engang gjør lykkelig! Med Klogskab vil du ordne og bestyre hans Huusvæsen, ingen Kreditor vil uventet vække ham; og skulde et hastigt Uheld true ham, vil han i din Sparsomhed finde Hjelp, og kan saaledes byde ethvert Uheld Trods.

20.

For at kunne sige dig Sandheden, maa jeg see dig i Haanden. Altid behøver jeg vel ikke dette Hjelpemiddel; thi jeg var nylig

hos din skjønne Nabye; i hendes Værelse var Alt kastet uordentlig omkring, en ny smuk Klædning laae henslængt paa en Stoel, hængde ned paa Gulvet, og en Hund havde taget sit Leie paa den. Selv krøb hun søvnig omkring — en smudsig Natklædning vansirede hendes skjønne Krop, og et forrevet Halsklæde skjulde og blottede paa eengang hendes Barm. Hende kunde jeg uden videre Undersøgelse sige Sandheden! Du er et skjødesløs Pigebarn, sagde jeg, du vil endnu blive mere skjødesløs som Kone, gjøre dig og din Mand ulykkelig, og for seent indsee, at Orden er Sjælen i en god Huusholdning.

21.

Hvorfor jager du stedse Katten ud af Kjøkkenet? — Fordi ingen Madvare er sikker for den, fordi den uophørlig snadsker i Alt — — Hm! Hm! besynderligt! jeg

Kjender en lille Pige, som ligner denne stemme Kat, anske besynderlig, altid snadser hun, altid har hun Lommerne fulde af Slikkerier, og fordærver dermed Tænder og Mave. Aldrig har hun Appetit, da hun aldrig oppebier den; aldrig er hun ret sund, men ofte farlig syg, da hun aldrig vil give Maven Tid til Fordøjelse! — — O, saadan Pige er jeg ikke! — — Det veed jeg ret vel; men en venskabelig Paamindelse er dog ogsaa Tak værd.

22.

Tør jeg sige offentlig dit Hjertes hemmeligste Ønske, eller vil du tillade mig at hviske dig et Par Ord i Øret? ... Nej? — — Saa maa du og tilgive mig, naar jeg taler oprigtig. Du længes inderlig efter, at blive Kone, og venter utaalmodig efter Frieren. — — Truffen det, har jeg, det kan du

ikke nægte; men siden du er nysgjerrig, for at erfare, om jeg og kjender Aarsagen til dit Ønske; saa vil jeg ogsaa opdage dig denne. Du vil gifte dig, ikke for at gjøre en Mand lykkelig, ikke for at være hans Medhjelper; men ligesom Fru v. A —, for at kunne sidde i Sophaen, og uden Hindring fiase, spille og kadre.

23.

Kjere, gode Jomfru, dig foreskaaer en stor Ulykke. Om en Maanedstid vil Kokkepigen p udselig blive syg, og Papa vil forlange, at du imidlertid skal forestaae Kjøkkenet, og tillave hans Livretter. Vistnok veed jeg, at du stedse har haft Væmmelse for Kjøkkenet; jeg veed nok, at du ikke vil fordærve dine store, blaae Øine med Røg, eller dine fine Hænder ved Ilden; men Papa veed det ikke, og vil forskrækkelig skjende, naar han indseer, at du ikke forstaaer at koge. Vil

du undgaae hans billige Irettesættelser, da benyt dig af den korte Tid saa godt muligt, at han ikke skal gjøre dig til en Tort for dine klogere Selskabssøstre.

24.

Tilgiv, smukke Barn! træk ikke din Haand bort, det var blot en Taare, som hastig randt ned af mit Øie, og faldt heed paa din højre Haand. Jeg tænkde mig just dine Forældres Sorg, naar de inden Aarets Udgang skal komme til at følge deres elskede Datters Liig!... Ja! ja! du falder med Rette i Forundring; men vedbliver du saa uaflade-lig at svække dit Bryst ved voldsomme Dandse; saa vil snart ulægelig Tæring angribe dit Legeme, og, inden Løvet falder, Graven aabne sig for dig!

25.

Jeg er saa ugjerne en Ulykkesprophet, og jeg maa dog blive det, om Advarsel ikke gjør dig klogere. Du vil udmærke dig ved Pragt og ved Spil, kjære Amalia! gaaer du frem i disse Lidenskaber, som du har begyndt, da vil dit Liv vorde en Række af Ulykker, som tilsidst nagende Kummer og en tidlig Død vil gjøre Ende paa. Din elskede Ægtefælle vil om føie Tid blive en ødelagt Mand, og dine Børn, hvilke du efterlod, ingen Formue, ingen Opdragelse, — kun Gjeld og Armod, — de ville forbande dig.

26.

Du er en god Pige! Af dig vil dine Forældre have Glæde, og end i den sildigste Alder velsigne den Dag, da du blev født. Vist nok skal nu og da dit Øje bedrøves, og i

Fremtiden skal dit Hjerte føle megen Kummer; men du vil med fast Mod udholde Alt, og de glade Udsigter til den evige Løn vil styrke dig i de jordiske Prøvelser.

27.

Du er smuk, meget smuk! — Det siger Speilet mig alle Dage: dertil behøves ingen Sandsiger! — Dog, kjere Barn, dog! at du i dit tyvende Aar skal blive gammel og styg, det har Speilet endnu aldrig sagt dig, og det er høj Tid, at erindre dig derom.

28.

Kan du sye, strikke, brodere, koge? Veed du, at sex og halvfemsindstyve Skilling udgjør en Rigsdaler, og at denne ikke formerer sig, om man ikke med hine holder til Raade? Veed du alt dette? — — Naa, saa kan du hvilketsomhelst Øjeblik gifte dig; hundrede af dine Lige gifte sig, og vide

neppe hundrede Delen af dette Lidet. Men hvorledes Følgerne af et saadant Giftermaal blive, og hvorledes det ender sig, derom bekymrer man sig aldeles ikke, siden man ikke er Hustru; men blot vil have Manden til et Skalkeskjul.

29.

For dig, Delia! skal jeg afdrage Fremtiden sit Dække? Dennegang maa Myren gjøre det i mit Sted. — Myren? — Nu ja! Giv kun Agt paa den i det tilstundende Foraar, hvor flittig den arbejder og samler; tænk saa efter, i hvilken Hensigt den samler.— Dertil behøves ikke nogen Betænkning, det har jeg længe vidst; den samler Føde for Vinteren! — Da er den klogere end du; ogsaa din Vinter kommer, men dig vil den overraske ganske uforberedet.

30.

Stolthed staaer for Fald! Du ringeagter saa mange af dine Veninder, fordi du er smukkere end de; du dadler deres Ansigtstræk, og roser ved denne Dadel dine egne; men du erindrer ikke, at alle disse Fortrin ere forgængelige. — — Dog, jeg vil ikke forud gjøre dig ulykkelig, kun vil jeg advare dig, for at du kan vinde Tid og Overlæg til at forbedre dig og til at indsee, at et Tilfælde ikke maa gjøre os stolt.

31.

Hvorfor pynter du dig? — Jeg vil i Selskab! — Hvorfor befalede du, at der skal spændes fore? — Jeg vil kjøre ud! — Hvorfor lader du dit Linned vaske? — Evige Spørger, siden det er smudset! — Ja, ja! Ethvert Hvorfor har sit Derfor! Men hvorfor har Skaberen egentlig sat dig paa

Jorden? det har du vel aldrig tænkt paa. Derom vil jeg sporge dig, naar jeg igjen taler med dig.

32.

Du er en lille Tyv, og jeg kan ikke spaae dig andet, end Spot, Skam og Straf. — Hvad? jeg en Tyv? Jeg fordrer Beviis; hvis ikke, vil din Spaadom opfyldes paa dig selv. — Bliv ikke hidsig, kiære Barn, det er til ingen Nytte; jeg vil bevise det: Har din Skiønhed ikke allerede straalet mangen en Ynglings Hjerte? — Jo, gamle Nar, det var vel muligt! — Naa altsaa! Og i Sandhed, der gives ogsaa mange Børn, som virkelig bestjæle deres Forældre; de Stakler spare ofte selv, for at kunne holde Klaveer-Informator og Sprogmester til dem, og dog lære Børnene intet. Er dette da ikke at stjæle?

33.

Altid har du Bøger i Hænderne, Naalen aldrig. Enhver Ting har sin Tid.

Men dennegang vil jeg kun spørge dig, hvad du egentligt læser? — Jeg læser Sange, Digte, helst Romaner! — Og alt dette uden Vejledning, uden Valg? — Jeg vælger selv! — Saa har din Fader ikke Uret, om han med det første kaster alle dine Bøger i Ilden.

34.

Et utaknemligt Barn ligner Giøgen, som opæder Giøgemoderen, der nærede og forede den. Et taknemligt Barn er liig den unge Trane, som paa sin stærke Ryg fører sin svage Fader over Havet til varmere Egne. Hvilken af disse vil du ligne? Naar du først har sagt mig det, vil jeg være din Sandsiger.

35.

Skinsyge er et forskrækkeligt Uhyre; lad det ikke komme dig nær; under de gyseligste Qvaler skulde det fortære dit elendige Hjerte. Erindre dig min Advarsel.

36.

Den ædle Blufærdighed, som farver Jomfruens Kinder med Purpur, er en af hendes skjønneste Egenskaber, og det tydeligste Beviis paa hendes rene Uskyld. Hvorfor skiller du dig selv ved denne Naturens ypperste Gave? Hvorfor vanzirer du dine Kinder med Sminke? Hvi fordærver du din Hud med ædende Farve?

37.

Klæder skabe Folk; men at søge sin hele Lykke i Klæderne, at gjøre dem til sin eneste Fortjeneste, det er daarligt, det er høist urigtigt. Din smukkeste Klædning har Fabrikanten vævet og Skræderen syet; naar du trækker den af, saa staaer du der nøgen og blot, uden Lykke, uden Fortjeneste, uden nogenslags god Egenskab. Og hvo vil vælge en nøgen Pige til Kone?

38.

Stakkels Pigebarn, dig forestaaer mangen en Ulykke; men, hvis du i hvert kommende Aar af dit Liv trehundrede gange seer Solen staae op, saa skal Ulykken vige fra dig, og stor Lykke vorde din Lod.

39.

Du har en viid og lang Reise for, det kommer an paa dig selv, at udsætte den, og at paaskynde den. Bliver du saaledes ved, da bliver du nødsaget til, snart at tiltræde den. Vee dig, om du uforberedet begiver dig paa Rejsen!

40.

Kan du spille Whist, L'ombre og Boston? — Hvilket Spørgsmaal! En Pige paa min Alder skulde ikke forstaae saameget! — Veed du, hvor ofte man, ved at strikke en Strømpe,

skal tage ind og ud? — Saadanne Smaating har jeg for længe siden glemt! — Nu, saa maa det heller ikke fortryde dig, at for disse Smaating tre Friere allerede have forglemt dig.

41.

Du er inderlig bedrøvet over, at dine Forældre ikke vil tilstede dig, at du ægter den fattige Ferdinand. Deres Grunde vil jeg ikke undersøge; kun din forestaaende Skiæbne vil jeg forudsige dig, om du, imod dine Forældres Villie, gifter dig. Din Elsker vil, med de beste Forsætter, dog ikke kunde forsørge dig! du vil komme til at lide Nød, du vil komme til at give Slip paa livets uskyldige Glæder, og komme til at føle alle dets Qvaler. Snart vil du kalde ad Døden, for at befrie dig fra den Elendighed, din Indbildningskraft drømte sig som et Elysium. Ved Enden af dine ulykkelige Dage vil du da for-

Alle med Anger erindre dig dine Forældres Raad og min Prophetie.

42.

Gud føder vel de unge Ravne, og klæder Markens Lillier; men Mennesket gav han Hænder til Arbeide, og Hoved til at indsamle Kundskaber; naar du nu, Elise, bliver ved, at lægge Hænderne i Skjødet, og blot pynter dit Hoved, saa er jeg nysgjerrig efter at vide, hvem der engang vil føde og klæde dig.

43.

Til hvilket Øjemed mener du vel, Eveline! at du har faaet Fødder? — Et naragtigt Spørgsmaal! Til at gaae med! — — Du maa vist have bestemt dem til et andet Brug; thi ellers vilde du vel ikke være saa taabelig, at tvinge dine Fødder ind i saa snevre Skoe, i hvilke de ikke, uden

Smerte og Pine kunne gjøre et Skridt fremad.

44.

Hvormeget har du vel i dit Liv erhvervet dig ved din egen Fortjeneste? — Intet; thi mine Forældre have hidindtil klædet og forsørget mig. — Men naar de døe? — Saa maa min tilkommende Mand træde i deres Sted. — Men naar nu ogsaa han døer? — Saa er det mine Børns Pligt, at erstatte mig hans Tab. — Men naar de nu tænke ligesom du, forlade sig paa Forældre og Mænd, have intet lært, og kunne ikke forsørge dig! hvad da? — Da, ja nu da... — Da udsætter du dig i din Alderdom for Hunger og Nød.

45.

Vil du ikke række mig dit Halsklæde, som ligger der paa Bordet: jeg behøver det til min Spaakunst! — Der har du det!

— Et skiønt Halsklæde; men see, der har det en lille Rift. — Jeg blev nylig hængende fast ved et Søm. Men, du gamle Daare, hvad tager du dig til, du gjør jo det lille Hul større, og river mig det halve Klæde istykker! — Kan være; men jeg forudsiger dig tillige, at de, som ikke stoppe et lille Hul, komme snart til at stoppe et større.

46.

Lille Glut! du seer, jeg er gammel og svag; vil du ikke sælge mig din Ungdoms Ild og Sundhed for denne Penge? — Eenfoldige Gamle! er Sundheden tilfals? — Ja, ja! forøde den, forøde den for slet intet, og dandse dig Sygdomme paa Halsen, det kan du. Noget bedre end Intet, tænkde jeg, og vilde for min Penge tilkjøbe mig din Helsen.

47.

Vil du give mig et Kys, saa skal jeg lære dig den store Kunst: Hvorledes man af Skillinger kan giøre Marker, af Marker Rigsdalere, og af Rigsdalere Dukater! — — Naar du har sexten Skilling samlet sammen, saa har du en Mark, naar du har sex Mark samlet sammen, saa har du en Rigsdaler, og naar du har... — Tie! tie! det vidste jeg, da jeg endnu ikke var sex Aar gammel. — Nu, da du veed det, hvi giør du da ikke derefter?

48.

Hvormeget tabde du i Gaar i Spil? — Intet, tvertimod jeg vandt to Daler. — Og i Forgaars? — Een Daler! — O du er en ulykkelig Pige! Vindelyst vil forlede dig til Spillesyge, og du skal, for nogle elendige Dalere, bortspille dit Livs skiønneste og beste Dage.

49.

Hvormange Piger gives der vel i Verden? — Maaskee flere end hundrede Millioner! — Saa mange? Da har du ikke nogen Aarsag til at være knipsk; iblandt saa stort et Antal kan du ellers let blive overseet.

50.

Nej, det er ret slemt, ret taabeligt, at du kun er en Stormands og ikke en Førstes Datter! — Naragtige Gamle, hvad kan jeg derfor, at min Fader ikke var en Første? — Altsaa! er den adelige Fødsel blot et Tilfælde? men hvorfor er du da stolt af et blot Tilfælde? Hvorfor seer du med Foragt ned paa din Naboes gode Døttre? De kan heller ikke for, at deres Fader kun var en ærlig Skomager.

51.

Hvorfor slaaer du vel denne Koppe itu? — Fordi den har en Sprække, og ikke længer

godt kan holde Vand! — Hm! Hm! Der falder mig just nu en Tanke ind, som jeg dog maa sige dig: Hvis man vilde slaae Hovedet itu paa enhver Pige, som ikke kan beholde i Tanken de Lærdomme, som man i sex, otte Aar har villet indprænte hende, saa kom vist en Mængde Piger til at gaae omkring uden Hoved.

52.

Gode Pige, kom med mig hen til Vindet! Seer du der nede den Olding, som skiælvende vakler herind, hvorledes han bestandig hvisker en Taare, af Øiet, og løfter Hænderne op mod Himlen? Kom, kiære Barn, vi vil gaae ned, og spørge om Aarsagen til hans Kummer! — Ulykkelige gamle Mand! hvorfor græder du? Hvilket Uheld er tilstødt dig? — Ak! den største, som kan ramme en Fader. Jeg havde en eneste Datter, som jeg opdrog

med den største Omhu; efter min Formues Forliis manglede jeg ofte selv, for at kunne klæde hende anstændig. Hun var mit Haab, min Trøst, min Glæde. Da hun blev ældre, følde hun Kiærlighed til en Yngling, der var en Forøder, et Menneske, der duede til ingen Ting, og havde et ondt Hjerte. Jeg advarede hende faderlig, jeg bad, jeg bønfaldt hende; men hun hørde mig ikke, og flygtede hemmelig bort med ham. I to Aar søgde jeg hende forgiæves; min lille øvrige Formue svandt hen, dog blev jeg ikke træt, men blev ved at søge, og har gode Mennesker at takke for, at jeg kunde vandre fra eet Sted til et andet. I Gaar — o den rædsomme Dag! aldrig har jeg oplevet saadan en Dag før, — i Gaar fandt jeg hende i Forstaden i et uselt Herberge. Hendes ulyksalige Forfører var gaaet fra hende, og havde givet hende Fortvivlelsen til Priis. Med Pialter bedækket laae hun paa Straae, kæmpende med Døden. I

Nat døde hun i mine Arme. Nu vanker jeg omkring, for at samle Penge til en Kiste for mit Haab, min Trøst, og min Glæde. Forbarmer eder over mig! Mit Hjerte bløder, snart kan jeg ikke udholde at gaae længere! — — Min Ledsagerinde gav ham mere, end han behøvede. Ulykkelige Pige! sukkede hun. Ulykkelige Fader! sukkede jeg; og sørgmodige skiltes vi fra hinanden.

Sang

for Lærlingerne i Søndagsskolerne.

Til dig, som styrer i det Høje,
Opløfte vi vor rørte Sjæl.
Dig priser Taaren i vort Øje,
Mens Hjertet glædes ved vort Held.
Gud! du har ført os faderlig;
Vi love dig, vi takke dig.

Tak, at du Vejen os beredte
Til dig, til Held og Salighed,
Tak, at din Haand os kjærlig ledte
Paa Banen frem til Lys og Fred.
Gud! du har ført os faderlig;
Med Jubel vi lovsynge dig.

O lad blandt os dit Sandheds-Rige
Fremdeles herligt bredes ud!
At vi fra Synd og Daarskab vige,
Men stadigt følge Lysets Bud,
Og, som vi frem i Kundskab gaae,
Vi større Kraft til Dyden faae.

Da skal vi leve dig til Ære,
Og gavne Jorden ved vor Flid,
Dit Bud vor Helligdom skal være,
Dit Velbehag vor Lyst og Id,
Og da vort Samfunds Diemed
Velsigne du med Miskundhed!

B. K. Hjort.

Fader Vor.

Fader, du som skabte Himlene,
Du som ofrede din Søn paa Jorden,
For at tolke os din Retfærds Torden,
For at sone dig med Syndere!

Du som bød os kun vort eget Navn,
Du hvis Øje intet Skabt forlader,
Englernes og Ormens milde Fader,
Helligt være os dit store Navn!

Broderhuld og Uskylds høje Fred
Bygge dig i Hjerterne et Rige;
Lad det stedse gjennem Trængsler stige
Og os modne til vor Herlighed!

Du de Skrøbeliges hulde Ven,
Naar de efter Ret og Sandhed tørste,
Skee din Villie, alle Verdners Første,
Her paa Jorden, som i Himmelen.

Giv os, hvad vi bruge, til vor Død;
Lad din Aand vort sande Tarv os lære;
Giv os ikke Alt, hvad vi begjære,
Giv os, Gud! Tilfredshed og vort Brød!

Og naar vi os mod dit Bud forsee,
Du vor Skyld os naadig ville skienke!
Som og vi mod alle dem, os kranke,
Gjerne vise os forsonlige.

Lad dit Ord saa lyse for vor Fod,
Lad ej Daarens Glimmer os forføre,
Lad ej Lastens søde Gift os røre,
Styrk i Kampens haarde Stund vort Mod.

Og o lad din Viisdoms stærke Skjold
Værge os mod alle Dydens Fiender,
Mod alt Ondt, hvis Rod i Mørket rinder,
Frie os selv fra Udaads grumme Vold.

Thi kun dit er Septeret, hvorved
Solene o Seklerne sig valte;
Du alene løser Tidens Balte
For at skues i din Evighed.

G. H. Olsen.

Ved
Ynglingen M. P. Bruuns Grav.

Løft dit Blik mod Himlen, hver, som græder!
Er den Magt, som deler Skjæbner ud!
Hvert dens Øjemeed er Skabtes Glæder:
Skabning, vil du mestre — Gud?

Uden Slør af Ufuldkommenheder,
øiner han det Heles Harmonie,
medens Halvforstand om Maalet leder:
Venner, derfor græde vi.

Nys ved Alterets Fod i Sundheds Tempel
fro blandt os en skyldfri Yngling stod;
Adel satte paa hans Daad sit Stempel;
o! han var saa glad, — saa god!

Vi ham saae, vi savned' ham saa glade;
Gravens Enge! smiler, — og han gaaer:
Eegen styrter, Rosen fælder Blade,
ak! imedens Røret staaer.

Skabte, hør mig! Medens du hernede
vanker om, ej prøv, at fatte Gud,
men erkjend, dit Kald er: at tilbede,
og at smile ved hans Bud!

Glæden spirer dog ved Kummers Side;
Haand i Haand med Veemod Haabet gaaer;
medens end de stridde Taarer glide,
Trøstens Qvægetime slaaer.

See, paa denne friske Gravhøi dvæler
Enken ej med søndervreden Haand;
Faderløses hule Suk ej qvæler
Haabets Gnist i mørknet Aand.

Hør, ved denne friske Gravhøi lyder
intet grusomt Sagn om krænket Pligt:
Sandhed sødt gjenkalder unge Dyder:
o! hvor det er lykkeligt!

Derfor fat Dig, Moder, skjønt du tabte
ham, som Dig ved Hjertets Valg var Søn!
Brødefri han gik til den, ham skabte:
føl, hans Lod er hisset skjøn!

Broder, Frænder, alle I, som græde,
mindes, Liv og Kummer vare kort!
Mindes froe, det var til Lys og Glæde,
at vor Yndling først gik bort!

Haste.

Sonnetter.

I.

Emilie.

Du vidste: Troen kun kan Aanden styrke!
og, havet over Mængdens slove Skikke,
foruden Tro paa Gud du loved' ikke
i Sværmeries og Fanatismes Mørke.

Med hellig Andagt du, med Siælestyrke
mod Himlen hæved' dine raade Blikke,
naar du ved Altrets Fod saaes Offerkalken drikke
og Frelseren i Aand og Sandhed dyrke.

Med Taalmod bar du Livets Martyrkrone,
for Troende saa kort er Livets Smerte,
men ene mægtig Almagts vise Haand.

Thi Gud han saae dit rene, fromme Hjerte,
og op til Evighedens lyse Zone
han mild ophøjed' din frifundne Aand!

II.

Elskertvivl.

Du! som saarer let, lig Rosenkvist,
og i vinte Bryst dit Zepter bærer,
Du! som alt for snart vort Hjerte lærer,
hvad det roligt ej tilforn har vidst,

Kjerlighed! som Livets svage Gnist,
o! saa brat udslukt, hos mig fortærer,
sig, hvad hos Ulyklige Dig nærer,
næres du ved Magt, hvad eller List?

Kan udmarvet Legem dig berede
i sin Pine den forenskte Lyst?
Vil du hisset skjenke mig den Glæde,
som du tedse naated' ker mit Bryst?
Eller skal — o! Haab! — naar Øjet lukkes
i mig, Herliggjordte, du udslukkes?

III.

Den lille Rosenknop.

O! sig mig over hvad saa ømt du ruer?
I Favn du maa et hejre Væsen huse,
som, naar sig dine Blade vil udkruse,
opsvinger sig mod Himlens lyse Buer.

I hellig Tausted Skalden dig beskuer,
ham synes fra dig Æolsharper suse;
i dig han gad sit Sværmerliv henbruse,
at tolke Elskov sødt i dine Luer.

Som Digt'ren i sin Barm maa Verden holde
og kun i mystisk Fald sig kan udfolde,
saa ej din Purpururne du oplukke!

Thi flyver fra dit Tempel Lysets Engel
skal Elsk'ren bryde dig fra spæde Stengel,
og ved hans Elsktes Barm du døer i Sukke!

IV.

Ved en blodstænkt, med Blomster udhuggen Sten, i et gammelt Nonneklosterkapel.

Fordum vare dine Blomster røde
af de faldne Heltes Hjerteblod,
ak! paa dig det strømmed', lig en Flod,
da for fængslet, elsket Mse de døde.

Her tidt fromme Piges Sukke lode,
bøjet for den Krist, som paa dig stod,
søgte hun for dromte Synder Bod,
følte Hjertet dog af Ømhed glede.

Hver af dine dyrebare Pletter
Tidens Tand har næsten slettet ud.
Ridderaand i Daad ei her udbryder.

Angers Suk beklemte Bryst ei letter,
ingen Pige trøstet takker Gud! —
Ak! med Fortids Mørke svandt dens Dyder! —

Schønberg.

Hertha's Sangere.

Med sin flammende Aand paa Fantasos dristige Vinger
Evald den hellige Skjald svæver mod Himmelen op.
Skaberens Priis forkynder Tullin i hellige Digtning,
Og den landlige Fryd Thaarup os viser i Sang.
Wessel med attiske Spøg i Tryllespejl Daarskab os viser,
Adspreder Tvagen, som tidt hyller vor Bane i Sorg.
Nordboens herlige Daad i Epos Pram os forkynder,

Rahbek i spøgende Qvad muntrer hvert
følende Bryst.
Baggesen magisk fortryller i Spøg og
i hellige Alvor,
Stormer i Hymnens Flugt op imod Almag-
tens Gud.
Men over Formernes Tvang med Bragurs
den himmelske Styrke
Øhlenschlæger fængsler hvert Bryst med
sin serafiske Sang.

N. Fürst.

Pigen med Harpen.

Vexelsang.

Siig mig, du blege Moe, som staaer
der henne ved Døren, og Harpen slaaer,
hvi blusser din lille Kind saa rød,
naar Strengene zittre i dit Skjød?
Du er dog endnu baade smuk og ung,
det Spillemandsliv maa falde Dig tung;
men siig mig, blusser din Kind saa rød,
naar Strengene zittre i dit Skjød?

Hun.

O naadige Herre! af Harpens Lyd
fremlokker mit Hjerte sin Ungdomsfryd;
saa blusser min blege Kind saa rød,
naar Strengene zittre i mit Skjød.

Men sig mig, hvi svulmer saa dit Bryst,
og aander Sukke i Harpens Røst?
du er dog endnu baade ung og smuk,
hvorfor da de ængstlige bange Suk?

Hun.

O, naadige Herre! mit fulde Bryst,
højt svulmer ved Mindet om Ungdomslyst;
saa bæver i Harpen de bange Suk,
ak! fordi jeg eengang var ung og smuk.

Men sig mig, hvi trille de Perler smaae
paa Harpen, som Duggen over Engens Straae?
sig mig, hvi staaer Øjet af Taare fuld,
naar Haanden griber i Harpens Guld?

Hun.

Der bølger en Kilde sig i mit Bryst,
som stiger og falder i Harpens Røst;
o! det er Accorder, som, reen', og fuld',
ødt lokke de Perler ned i dens Guld.

Stick.

Sneefoget.

Et Epigram efter det Engelske.

Misundelig fra Himlen denne Snee
paa Emmas Lilljebarm ei faldt saa saare
før den, ved overvundet sig at see,
bortsmelted' skamfuld i — en Taare.

Stick.

Til en Ven.

(efter Horatz, II. Bogs 10. Ode.)

Den, som forvoven steile Field bestiger,
Tidt kommer hovedkulds derfra igien;
Men den, som aldrig mod et Starre higer,
Hans Liv i kjedsomt Mørke svinder hen.

Den lever best, som Middelveien følger,
Som hæver sig fra lave Pøbels Trop,
Men skuer dog med Frygt de falske Bølger
Som Hoffets Søe fra Dybet vælter op.

Naar Egen rykkes op ved Stormens Vælde,
Urokket tidt de mindre Træer staae;
Naar Lynet rammer skyeomkronte Fjelde,
Urørte Dalens Hytter ofte laae.

En Barm, der er beredt paa hver en Skjæbne,
Kan bære Alt med fast og roligt Sind;
I Modgang vil den sig med Taalmod væbne,
I Medgang frygte for at slumre ind.

Afvexling er Naturens faste Orden;
Saa bød Naturens store Ophav, Gud;
Og Vaar og Sommer skiftes om paa Jorden
Med Høst og Vinter paa hans vise Bud.

Den samme Lov for Mennesket blev givet —
Ei stedse saares vi af Smertens Braad,
Men Fryd og Kummer vexle af i Livet,
Og Latter følger ofte efter Graad.

Thi naar en Skye hen ad din Himmel iler,
Da staae, o Ven, fast og urokkelig!
Men naar en hældig Vind dit Seil udspiler,
Saa bøk, at den kan hastig dreie sig.

C. L. Ostenfeld.

Dyd og Skjønhed.

Dig, Formosa, gav Skiebnen blendende
Ynde og Skjønhed,
Huld i det glødende Blik, Purpur paa dejlige Kind,
Tænder og Arme som Snee, en Barm liig cararisk Marmor,
Silkeblødt Haar, og en Fod skjønnere Venus ej har.
Derved gav den dig Magt at beherske Mandslingens Hjerte,
Og for din Fod i Baand at lægge hver Vellystens Træl.
Pia! hvad gav den dig? — Ei Skjønhed, men Dyd og et Hjerte
Villigt med Trøst og Hjelp at afværre Kummerens Graad.

Skjøn, Formosa, du er! men Tiden svart.
afbleger Rosen; —
Hurtigt som Avner for Vind bortsvinder hver
dig tilbad.
Alt, hvad du har igjen, er Nag og rynkede
Kinder,
Uden Kundskab og Dyd som Tornen foragtet
du staaer.
Pia! o Held dig! du nød Forsmag paa Him-
melens Glæder
Hvergang du ømmelig gjød Balsom i Liden-
des Saar.
Kort varer Skjønheds Triumph; men Dy-
den, lysende altid,
Iler med usvækket Glands Evigheds Palmer
imod.

C. L. Ostenfeld.

I Frøken G—s Stambog.

Mørk var Ski bnens Irregang herneden,
Mulm omhylled' Jodeliges Fjed,
Om paa Vandringen til Evigheden
Venskab, Glæde, Haabe fulgte med.

Mod den førstes store Held at nyde
Er al anden jordisk Fryd kun Tant,
Selv den Graad en elsket Ven saae flyde
Smerted' vel, dog mildere den randt.

Sjelden skue vi den anden smile;
— Ingens Liv dog ganske savned' den —
Gjennem Modgangs Nat og Kummers Pile
Binder den — et Glimt fra Himmelen.

Og den sidste — Jorden med dens
Glæder,
Al dens Højhed, Rigdom, Skjønhed, Magt
Svinder hen Hvor Haabets Guddom træder
Er en Verden, evig skjøn, frembragt.

Stærk ved disse Du Din Fremtid mede!
De Dig skabe mangen frydfuld Stund!
Livets bittre Timer Dig forsøde!
Gjøre Døden til et venligt Blund!

J. N. Schow.

Pompeji og Herkulaneum.

Hvad Underværk er ej skeet? Vi bønfaldt
om kjølige Kilder
Dig, Moder Jord! og hvad vælder der ud af
dit Skjød!
Er i Afgrunden Liv? Mon skjult under
Lava der færdes.
End en ubekjendt Slagt? Kommer den
svundne igjen?
Graker! Romere! hid! O! seer det gamle
Pompeji
Fremstaaer af sit Gruus, paa ny rejser sig
Herkules Stad.
Gavl fremstiger ved Gavl, og den udstrakte
Portikus aabner

Sine Haller, o kom hurtigt at give den
Liv!
Aabent staaer det vide Theater; syv Porte
det pryde.
Mængden, lig vældig Strøm, styrte sig ind
gjennem dem.
Hvor ere I Mimer? Herfrem! Fuldend det
tillavede Offer,
Atrei Søn, med Orest følge det gysende
Chor.
Hist Sejerens Bue jeg seer! Gjenkjender I
Forum?
Betragt de Skikkelser hist paa den kuruliske
Stoel,
I Spidsen Liktorer med Øxen! Høisædet
besiger
Dømmende Prætor, for ham fremtræder
Vidne og Part.
Reenlige Gader udbrede sig, med ophøjede
Fliser
Løber den smalere Vej jevnsides Husene
hen.

Fremstaaende Tage giver Ly, de zürlige Kamre
Slutte fortroligt en Rad trindt om den ensomme Gaard.
Hurtigt! med Skaaderne op og de længe tildyngede Døre,
Ind i den skrækfulde Nat falde den yndige Da.
See kun, hvordan i en Kreds de nette Bænke sig strække,
Hvor af de brogede Steen Gulvet saa glimrende er.
End glindser Væggen friss af livligt brændende Farver,
Hvor mon vel Kunstneren er? Nylig fra Penslen han gik.
Fuld af saftrige Frugt og yndigen ordnede Blomster
Fatter den muntre Feston indtagende Former i sig.
Her med rigfyldte Kurv en vinget Amor bensvæver,

Flittige Genier hist udverse Druernes
Blod.
Højt springer Bacchantinden i Dands, hist
udstrakt hun sover,
Og den lurende Faun kan ikke skue sig
mæt.
Flygtig tumler hun her de raske Centaurer;
sig støtter
Kun paa et Knæ, og slaaer rask med sin
Thyrsus paa dem.
Hvi nøle I, Drenge! Herfrem! End staae
der de kostbare Fade,
Øser, I Smaapiger! frisk i de etruriske
Kruus
Staaer ej Trefoden her paa ziirligt vin-
gede Sphinxer;
Lægger til Ilden! Gesvindt, Slaver! giør
Stegerset klart!
Kjøber, der Mynter I har, som mægtige
Titus har præget.
End ligger Vægtskaalen her, ikke der mang-
ler en Vægt.

Sætter det brændende Lys i den kunstigt
udgravede Stage,
Glindsende Olie I flux fylde Lamperne
med.
Lad see, hvad er i det Skriin? Betragt,
hvad Brudgommen sender,
Pige! Spænder af Guld, glimrende Arm-
baand til Stads!
Leder Bruden i duftende Bad, endnu staaer
her Salver,
Sminke finder jeg her i en udhulet Krystal.
Men hvor blive Mændene af? De Gamle?
i stille Museum,
Ligger det vigtigste end, af sjeldne Roller
en Skat.
Griffel finder I her til Skrivning, vor-
strøgne Tavler,
Ikke det mindste er tabt, trolig har Jor-
den det gjemt.
Ogsaa Penaterne indfinde sig, og Guderne
samles

Alle igien, hvorfor komme kun Præsterne ej?
See med Caduceus hist den peent udstafferede Hermes,
Sejersgudinden saa let flyer af den holdende Haand.
End Alterne uskadte staae, o! kommer, antænder,
Længe var Guden forsømt, antænder Ofser for ham!

J. N. Schow.

Vaarfølelse.

Den gyldne Vaar fra Bjergene neddaler,
Af løste Vande Bækken tvinges fuld;
Nu grønnes Myrten, Rosens Knop sig maler,
Og Engen pryder sig med Floras Guld;
Hver Skabnings Lyd højt om Hans Godhed taler,
Der viser sig i Blomstens Duft saa huld;
Tilbage vender Naias, Dreaden;
I Egetoppen aander mildt Dryaden.

O! kunde saa mit Hjertes Vaar frembryde,
Og Sorgerne sig fierne fra mit Bryst!
Og kunde jeg den svundne Fryd giennyde,
Og kalde frem min Ungdoms gyldne Lyst!

Forgieves dine Trylletoner lyde,
Erindring! de mig skjenke ingen Trøst.
Fra Fortids Scener Aanden dierv sig river,
Og indre Stræben evig fremad driver.

Paa dine B'omsterhøie jeg mig svinger,
Du stille Land! paa Kierlighed saa rig,
Og trindt om mig paa tusind lette Vinger
Naturens skjønne Liv udvikler sig;
Den skjulte Kraft sig af sit Fængsel tvinger,
Nye Former spire af de gamles Liig.
Er kun for mig ej mindste Fryd tilbage,
Og kommer aldrig Haabets blide Dage?

De komme — Som naar Guddoms-
Stemmer falde,
Opfylder hellig Følelse min Sjæl:
"Ej Mennesket skal fra sin Høide falde,
"Som var han kun af Skiebnens Spil en
Træl;

Og aldrig Haabets Soel for ham ned-
dal'de;
" Thi ham jo venter overjordisk Held.
" Det Skjønne er hans Stræbens Maal
herneden,
Men han skal finde det i Evigheden.

" Som enlig Pilegrim han gaaer paa
Jorden,
" Til Maalet følger intet Hjerte med.
" Ham Mejen driver; Modgangs Rædsel-
torden
" Ham voldsomt rysker, ofte styrter ned.
" Men er han større selv end Skjebnen
vorden,
" Da hæver han sin Aanden til Himlens
Bred;
" Og hvad han her i Anelser har fundet,
" Det bliver engang til hans Væsen bundet.

O! saa forglem hvad dig, naar Mod,
gang truer,
Mit Hjerte! Skjebnens Strenghed nægted'
her.
Hvo fri for Lænker i sit Indre skuer
I Kummers Nat har Ledestjerne der;
Som livet overalt, ved Vaarens luer
I hver en Drift fremtryllet, yndigt leer;
Saaledes Aanden skal paa Andagts Vinge
Til nyt og evigt Liv sig henrykt svinge.

J. N. Schow.

Til J. F. Clemens
ved hans Søns Grav.

Mellem Taarer og Haab, min Clemens,
Du vandrer til Graven,
Hvor de gjemte Din Fryd, ak! hvor de
jorded' Din Søn;
Mellem Taarer og Haab til Graven saa
vandre vi alle,
Hiin til sin Yndlings i Dag, denne i
Morgen til sin.
Bittert og stort er Dit Tab — men o!
medens Taarerne rinde,
Hvisler en Stemme Din Aand huld og
livsalig imod:
Græd, det er Jordlivets Dug, men priis
giennem Taarer den Høie,
Som i Din Laurbærkrands fletted' en
hellig Cypres.

G. H. Olsen.

I en Stambog.

Med stadigt Mod vi Skiebnen gaae imøde
med Tillid til den Gud, som styrer Alt!
See, hvordan end vor Lod paa Jorden faldt,
omsider naae vi Livets Aftenrøde.

Om vi bedugge Veien did med Taarer,
og om vi den med Glædes Roser strøe,
Naturen skrev den faste Lov: "Du døe!"
For den maa Vise bøje sig — og Daarer.

Men Viisdom sanker mangen ædel Glæde
i Dydens Ly, i Venskabs hulde Vraa,
dem Daarskab, tankeløs, kun stirrer paa,
og uden Nydelse maa heden træde.

I Dydens Ly, i Venskabs lave Hytte
nedgydes Himles Forsmag i vor Barm:
vi nyde den, og smile, Arm i Arm,
til vi vort Stev mod Lysets Klæder bytte!

Haste.

A m o r.

Skjelmske lille Dreng,
som skyder i Fleng,
— jeg tilstaaer med blødende Smerte, —
du træffer heel snild
med din vingede Piil
i Centrummet af vores Hjerte.

Vel har man afmalt
dig saa grum, og fortalt
os om dine Pile og Bue;
sagt: at Hr. Vulcan,
den Gud-Smedemand,
dem hærder i ætniske Lue;

Sagt: at, hvor du skiød,
var Saaret — Død!
O Skjønne! nu Haanden paa Hierte!
"Ak! vir, naar han skjød,
selv Saaret Død,
saa er Døden den saligste Smerte."

Det altsaa er Tant,
der er intet sandt
af hvad, man har sagt om hans Pile;
og var det — o Møe!
hvor sødt da at døe
for dine sødt blussende Smile.

Dog een Ting er vist:
Snart her, snart hist,
som Bien om Blomsten, han leger.
Naar Lysten er slukt,
han svinger sin Flugt
langt bort fra det falmede Bæger.

Folg derfor mit Raad:
Rov Bien sin Braad,
men nyd al den Honning, den bringer;
naar han nærmer sig, — strax
tag Troskabens Sax,
og stæk hans letsindige Vinger.

Stick.

Pilgrimssang.

End i livets Foraarsdage
drog jeg hen i Ungdoms Ruus,
Dands og Leeg jeg lod tilbage
i det faderlige Huus.

Ud i Fiernet Hiertet smilte
fyldt af længselfuld Uro;
bort med barnligt Sind jeg ilte,
ved min Pilgrimsstav saa fro.

Thi mig skyndte Haabets Luer
og et Troens Ord fra Hiem:
gaae! det lød: Du Maalet skuer
aaben; rask til Maalet frem!

Kiek Du holde ved, du vandrer
til en gylden Port du naaer,
hist alt Jordisk sig forandrer,
himmelsk alting for Dig staaer.

Aften var det, det blev Morgen,
aldrig standsede min Jil,
stedse blev dog det forborgen,
som jeg søger, som jeg vil.

Bjerge i min Vej oprunde,
Strømme standsede min Fod;
Stie jeg bygged' paa Afgrunde,
Broer paa den vilde Flod.

Bredden af en Strøm jeg naa'de,
Bølgen op til Østen flød,
fro jeg mig dens Spor betro'de,
kastede mig i dens Skjød.

Til et Hav de Bølger flode,
didhen vildt de kasted' mig,
Fjernet ligger tomt og øde,
for mit Blik; men Maalet ej.

Ingen Stie derhen vil føre,
ak! den Himmel over mig
aldrig Jorden vil berøre —
Fjernet aldrig nærme sig.

Stick.

Til en god Moder
paa hendes Fødselsdag.

Elskte Moder! Du som under Smerte
Og med egen Fare fødte mig;
Denne Dag et sønligt taksuldt Hjerte
Under Fryd og Vemod hilser Dig.

Under Vemod — ak! thi fra Din Vugge,
Gjennem lange fyrgetyve Aar,
Solen saae Dig under Modgangs sukke,
Saae, at Kummer blegede Dit Haar.

Men den saae Dig og som trofast Moder,
Som Veninde og som kjerlig Viv,
Ligne sig — som sine Foster - Kloder
Skjenker Varme, Glæde, Lys og Liv.

Derfor blandes Glæde med min Smerte,
Derfor tørrer Fryd min Taare af.
Dybt og glad jeg føler i mit Hjerte,
Hvad i Dig mig Himlens Godhed gav.

Bønner stige til den Evighøje
Fra et sønligt taksuldt Bryst for Dig!
Elskte, gode Moder! fra Dit Øje
Kummers Taare meer ej suige sig.

Ja! mig Himlen naadig vil bønhøre!
Endnu her belønne den Din Dyd,
Og om syrgetyve Aar du høre
End dit kjære Modernavn med Fryd!

C. L. Ostenfeld.

Gravskrivt over en Pflegmaticus.

Her lagdes hen til stille Fred]
En Ven af Mag og Rolighed.
Han elskte ikke Last, og haded' ej det Gode,
Og aldrig var han mere vel tilmode,
End naar med Piben i sin Mund
Han paa sin Sopha gleimte Jordens Rund:
Hvad heller stegte Duer kunde spise,
Naar de den Tieneste ham vilde vise
At skove lige i hans Mund.
I blode Puder, vel indviklet, han
Her venter evigt Liv bag Gravens Rand,
Ifald den kiære Gud ham kun den Naade viste,
Det lige ind at sende i hans Kiste;
Thi opstaae han ej kan.

C. L. Ostenfeld.

Vandreren og Aftenstjernen.

Vandreren.

O blide Sværmeriers Ven!
Hvor iler
Du let ad Himmelbuen hen
Og smiler?
Viig ej fra denne dunkle Dal,
O skjønne Lys, men stands og tael!

Aftenstiernen.

Vidt gaaer min Vej hen over Land
Og Bølger.
Min store Skabers vise Plan
Jeg følger.
Jeg vandrer blid og elskelig,
Min Gang den Vises Gang er liig.

Vandreren.

Blandt Kloders Hær du vandrer om
Det Fjerne.
Fra Lykkelige du vel kom,
O Stjerne!
O! fulgte Edens tabte Lyst
Med dig tilbage til vort Bryst!

Aftenstjernen.

Jeg Haabets klare Stjerne er
Og lyser,
For Kummers Søn bestandig kjer,
Og dysser
Ham til den varmt forønskte Fred,
Ved Taalmod og Hengivenhed.

Vandreren.

Naar Øjet op mod Himlens Pragt
Sig hæver,
Ved Tanken om din Skabers Magt
Jeg bæver,
Og spørger, stirrende derpaa:
Skal vi i evigt Mørke gaae?

Aftenstjernen.

Begjær og Længsel Jorden kan
Ej mætte;
Skue derfor til et bedre Land,
I Trætte!
Den, som har afmaalt Solens Gang,
Han kjender og sin Skabnings Trang.

Vandreren.

Dog saae du aldrig paa din Vej
Tilfredse!
Ak! speilte du dit Ansigt ej
Dog stedse,
I Taareglands — den navnløs Qval
Af sønderknuste Hierter stial.

Aftenstjernen.

Tidt hviler vel mit Øje her
Paa Læ gsel;
Dog — den, hvis Sjæl nedbøiet er
Af Trængsel,
Ham leder jeg bag Stierner hen
Til bedre Liv i Himmelen.

Vandreren.

Hvis denne Trøst blev givet dig
Mod Kummer,
Hvi vugger du da ej og mig
I Slummer?
Er fiernt mit Maal? er Banen trang?
Hvem leder mig ad møisom Gang?

Aftenstiernen.

Din Bane dunkel er endnu
For Øiet,
Dog gjennem Livet vandre du
Fornøjet!
Haab, Taalmod og et roligt Sind
Skal føre dig til Maalet ind.

Vandreren.

Nu ad din lyse Bane hen
Du ile!
Men end engang, o Haabets Ven,
Du smile!
Og, naar du atter vender om,
Som Morgenstjerne til mig kom!

C. L. Østenfeld.

Til Hr. T. L.

den 30te October 1806.

For svag min Harpe er til at afmale
Mit rørte Hiertes glade Følelser;
Dog, jeg vil ene lade Hjertet tale,
Jeg veed det simple Sprog Dem kiærest er.
Da jeg endnu mit Tab ej kunde fatte,
En tidlig Død min Fader alt bortrev;
Men for mit store Tab mig at erstatte,
De mig en om og trofast Fader blev.
Ved de Velgjerninger at overskue,
Hvormed De blidner Livets Vaar for mig,
Mit Hjerte smelter i sin Glædes Lue
Og Glæden i min Taare maler sig.

Med Statens Ønsker mine sig forene:
"Os endnu længe Fryd af Livets Verd!"
Ved Dyder De forskjønner Livets Scene,
Ved Godhed De om Dem udbreder Held.

N. T. L. Gunnerus.

Til Frue G. L.

den 18de November 1806.

Denne Dag, da første Gang De smiilte
Til en Jord, hvis Prydelse De er,
Er mit rørte Hjerte evig kjær.
Venligen De mig i Møde iilte,
Huld og hjelpsom Haand De rakte mig.
Da jeg reiste hid fra Norges Dale,
Som en Moders, blid var Deres Tale,
Deres Godhed, Moderhjertets lig.

Dem og Deres ædle Mand jeg skylder,
At jeg i min Ungdoms glade Vaar
Fuld af Kraft og Haab min Bane gaaer.
Om Erkjendtlighed mit Hjerte hylder,
Himlen lønne Dem! Jeg kan det ej.
See den faderligen Dem velsigner.
Rosen pryde stedse Deres Vei!
Børn, hvis gode Hjerte Deres ligne,
Liig den spæde favre Rosenknop,
Voxe huld i Deres Skygge op.

N. T. L. Gunnerus.

Qvindeblidhed.

Qvindeblidhed, som Solen i Vaaren, hen-
smelter,
sødt med et blussende Smil, dig Isen om
Hjertet,
borttøer den dybeste Snee, og den pur-
purne Kilde
risler i Aarene let da, som Bækken i
Engen;
tusinde Blomster, som Flora af Jorden, —
fremlokker
Qvindeblidhed af Hjertet — de blomstre
og duste
som Engenes smilende Børn, i romatiske
Farver
og vinde i Krands sig om Oldingens snee-
hvide Isse.

Stick.

Til min Svigerfader.

Med mit Navn paa Laaget af en Meerskumspibe.

I Kreds af elskte Børn, i Ly af festlig Lampe,
— I Sundheds hulde Skjød, i Høidaads Straalefavn,
Gid end i mange Aar Du qvæges ved at dampe
Over Taage bort i Skyer omkring mit hede Navn.

G. H. Olsen.

Ved min Svigerindes Hjemkomst.

Tolv Flasker femtiaars Iberisk Druesaft
Til Velkomst ofres Dig, min elskte Svigerinde;
Gid hvert et Glas deraf meddele Dig sin Kraft
Til lige Tal af Aar at see med Fryd benrinde!

G. H. Olsen.

Til F. G. Sporon.

(efter Gjennemlæsningen af hans Carmina amicis.)

Som reent og skjønt Din Luth Du slog
med Romerhaand,
Saa tolk i Danesprog en ægte Romers
Aand.

G. H. Olsen.

Ved Selmars Død.

Selmar døde — da brast hans Hjerte — o!
siger ej: Himlen
Tog ham Livet, men at Døden den gav
ham til Løn!

G. H. Olsen.

Hjertets Forgjetmigej.

Pige! Een Blomst har jeg kun tilbage
af de faa, som blomstred' paa min Vej:
Mindet om min', første Elskovsdage,
Hjertets helligste Forgjetmigej.
Frisk og elskovsfuld og skjøn og stille,
vaad af Veemod, vinker Blomsten mig;
mer, skjendt Taarer i dens Bæger spille,
dog mit Hjerte evig signer Dig;
thi hvad kan Du for, at Mindets Smerte
dræbte, ak! min Ungdoms Kraft og Jid?
O! hvad kan jeg for, at dette Hjerte
hang saa evigt ved Dit første Smil?

O! hvad kan Du for, at blandt det Skabte
jeg kun Dig, — kun Dig elskværdig fandt?
Ak! hvad kan jeg for, at alt jeg tabte,
da den skjønne Drøm om Dig forsvandt?
Dog alt er ej tabt, eet er tilbage:
Hjertets helligste Forgjetmigej,
Mindet om min' første Elskovsdage;
denne Tornerose visner ej.

Stick.

Register.

N. Fürst, Cand. juris.

	Side
Fantasie til Ida	29.
Barndomsminde	75.
Hertha's Sangere	129.

Niels Tønder Lund Gunnerus,

Revisionsassistent i Generaltoldkammeret.

Til Hr. T. L. den 30. Octbr. 1806.	164.
Til Frue G. L. den 18. Nov. 1806	165.

Peter Horrebow Haste,
Told-Inspekteur i Assens.

Sang ved Høitiden paa Flenstofte den 3. Julii 1806. = = = S. 1.
Til min Hustru. = = = = 4.
Paa en Faders Fødselsdag = = 25.
Ved Mad. H. B. M. Baumanns Grav. = = = = = 72.
Ved Ynglingen M. P. Bruuns Grav. 122.
I en Stambog. = = = = 151.

Viktor Kristian Hjort,
Prov. ved Søetaten.

Ved Enkefrue Riisbrichs Jordefærd. = = = 28.
Hymenæe. = = = 66.
Hestsang. = = = 67.
Sang for Lærlingerne i Søndags-skolerne. = = = 117.

Gottsche Hans Olsen, Professor,
og Notarius publikus i Kjøbenhavn.

Smaadigte:

1. Arbejde og Leeg . . . S. 7.
2. Livet . . . —
3. Modgang, en Charrade . 8.
4. Spørgsmaalet . . —
5. Til mit Bibliothek . . 9.
6. Ekjæbnen . . —
7. Trøsten . . 10.
8. Taleren og Digteren. . —
9. Fantasien . . . 11.
10. Idealet . . . —
11. Levnetsbeskrivelse . . 12.
12. Lyksalighed. . . —
13. Selvvenskab . . . 13.
14. Samtalen . . . —
15. Paa en Kirkegaardsport . . 14.
16. Et hverdags Symbolum. . —
17. Epiktet og Mark-Aurel. 15.
18. Den falles Prøve . . . —
19 Lykke og Ulykke . . . 16.
20. I en Søns Stambog . . —
21. Til Selma. . . . . 17.

Vennesang ved N. Gjersings Afrejse fra Kiøbenhavn . . S. 70.
Fader Vor . . . 119.
Til J. F. Clemens ved hans Søns Grav . . . . 150.
Til min Svigerfader, med mit Navn paa en Meerskumspibe . 168.
Ved min Svigerindes Hjemkomst . 169.
Til F. G. Sporon, efter Gjennemlæsningen af hans carmina amicis. 170.
Ved Selmars Død. . . —

C. Lind Ostenfeld,
Kopiist.

Til en Ven. . . . 134.
(efter Horatzes II. Bog 10 Ode.)
Dyd og Skjønhed. . . 137.
Til en god Moder. . . 157.
Gravskrivt over en Phlegmatikus . 159.
(efter det Tydske.)
Vandreren og Aftenstjernen. . 160.
(efter Groszer.)

P. Poulsen, Bogtrykker.

Brødrene, en peruvianſk Fortælling (fordanſket; Sangene af Translateur C. F. Primon.) . S. 34.
Sandſigeren (fordanſket). . . . 85.

J. N. Schow, Kandidat i Theologien.

Da Danmarks Lovise rejſte . 79.
Det Hellige og Helligſte . . 81.
(efter Göthe)
I Frøken G—s Stamboog. . . 139.
Pompeji og Herkulaneum. . . 141.
(efter Schiller.)
Vaarfølelſe. . . . . 146.

J. J. Albrecht Schønberg, Kandidat.

Høſten, sapphiſk Ode. . . . 23.
Sonnetter:
I. Emilie . . . . 125.
II. Elſkertvivl . . . 126.
III. Den lille Rosenknop. . 127.
IV. Ved en blodſtænkt, med Blomſter udhuggen Sten, i et gammelt Nonnekloſterkapel 128.

Quirin Stick, Literatus.
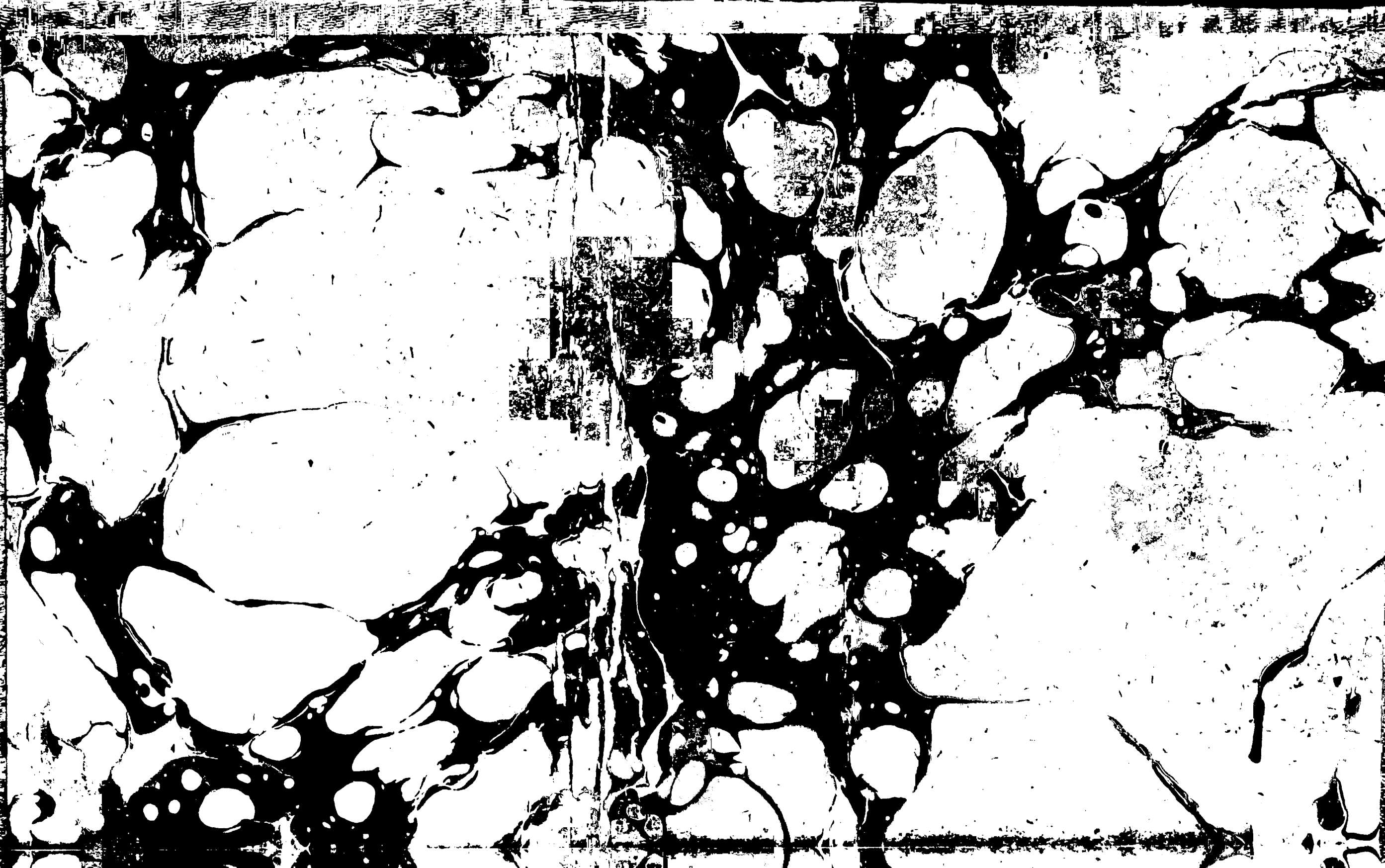
Martsviolen. . . . . S. 18.
Underkilden. . . . . 21.
Frederiksdal. . . . . 31.
Ridder Ebbesen. . . . 82.
(Denne Sang blev digtet i Randers Dagen, hvorpaa Professor Sanders Sorgespil Niels Ebbesen blev opført af Instrukteur Schwartzes Nationaltheater, og var bestemt til at skulle afsynges i Randers Klub.)
Pigen med Harpen. . . 132.
Sneefoget. . . . . 134.
(Et Epigram efter det Engelske.)
Amor. . . . . 152.
Pilgrimssang (efter Schiller.) 154.
Qvindeblidhed. . . . . 167.
Hjertets Forgjetmigej . . . 171.